

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'. Εκδίδεται τῇ 1/13 καὶ 15/27 ἑκάστου μηνός. Ἐν ΑΕΙΨΙΑ, τῇ 1/13 Ἰουλίου 1886 Τὴν ἐργασίαν προπαραστέλλει εἰς χρυσόν. Φύλκ. 40. Μέρκ. 32. Ρούβλ. 16. Α. Ρ. 125.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.
 Ἡ ἡμερὴ Κοπταῖς. — Ὁ Παπισμὸς καὶ ἡ ἐπιθόρμητος ἀνατολικὴ Ἑκκλησία (ἔκδοσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κ. Καλοθέου). (Συνέχεια). — Ἐργὸν ἐν Ἑλλάδι. Ὀδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις ἀπὸ τοῦ Δρ. Ἐδουάρδου Ἰγγέλ. (Συνέχεια). — Τὰ μεταλλεῖα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, κατὰ τὸν μεσαιῶνα καὶ ἐν τοῖς νεωτέραις χρόνοις. (Συνέχεια). — Ὁ αὐτοκράτορ Ἀλέξιος. Ἰστορικὸν ἀνάμνημα ἀπὸ Τ. Π. (Συνέχεια). — Τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν εὐαθρήτα ἀνάμνημα. — Τὰ στενά τοῦ Παγκόσμιου ἐν Ἰσπανίᾳ. — Πόλις. Ἡ καρδία. Πατρὸς ἀνάμνησις. — Ἐλπίς καὶ Βίωμα. Μετάφρασις Θ. Δ. Π.

(Συνέχεια). — Ὁ πρίγκηψ Λορέντζος ἀντιβασιλεὺς τῆς Βαυαρίας. — Αἱ κλίμακες ἐν Λεῖκῃ ἀπὸ τῶν Ἀλπεῶν. — Διάφορα. — Αἰτήματα καὶ λύσεις. — Τραυματικὸν κρούσιον. — Παράφρασις Ἐπιστολῆς 20.
ΒΙΚΟΝΕΣ.
 Ἡ ἡμερὴ Κοπταῖς. — Ὁρίσκει κατασκευαστέον. — Ὁρίσκει ἀναρτήσιμον ἄμην. — Τὰ στενά τοῦ Παγκόσμιου ἐν Ἰσπανίᾳ. — Τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει Ἀθηνῶν εὐαθρήτα ἀνάμνημα. — Ὁ πρίγκηψ Λορέντζος ἀντιβασιλεὺς τῆς Βαυαρίας. — Αἱ κλίμακες ἐν Λεῖκῃ.

Η ΛΙΜΝΗ ΚΡΙΤΑΙΣ.

τούτου ἀποφάνονται οἱ ναήλοδες οὔτοι, οἱ τολμάντες νὰ φλουῶσι πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως κατὰ τὰ τῶν ἀρχῶν καὶ δογμάτων τῆς ἱερᾶς ἡμῶν πίστεως, κατὰ τῆς θέσεως Ἀποκαλύψεως καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας; Ἡ ἱερὰ ἡμῶν θρησκεία οὐδέποτε ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν πλέον, ἢ ὅτι δυνάμεθα ἀνέτως νὰ ἐκτελέσωμεν, καὶ τοῦτο πρὸς ἴδιον ἡμῶν ὄφελος, πρὸς εὐδαιμονίαν ἡμῶν. Οὐδέποτε ἐπιβάλλει ἡμῖν αὐτῆς βαρύτερον φορτίον, ἢ ἕσον δυνάμεθα ἀκόπως βαστάζειν. Ναί, ἀποβαίνει ἡμῖν πολλὰκις ἐπίπονος καὶ δυσχερὴς ἡ ὁδὸς ἢ πρὸς ἐκκλήρωσιν τῶν ἱερῶν καθήκοντων, τῶν ὑπὸ τῆς θρησκείας ἡμῶν ἐπιβαλλομένων. Πολλὰκις ὀφείλομεν κατὰ τὴν πορείαν ἡμῶν ταύτην ἵνα δεκνόμεθα ἐπαρκοῦσαν ἀνογίην, μακρὰν ὑπομονήν, καὶ ἰσχυρὰν καρτερίαν. Συνεχῶς κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς ἢ καὶ τῆς εὐτυχίας προστηγνάνουσι ἡμῖν κλιμάτια, ἅτινα ἀδυνατοῦμεν εὐκόλως νὰ ὑπερηγήσωμεν, ἢ καὶ τέλειον νὰ κατανικήσωμεν ἀνευ ἐντάσεως τινος τῶν ἡμετέρων δυνάμεων. Συνεχῶς καλύπτουσι τὴν ὁδὸν ἡμῶν ταύτην ποικίλα καὶ δεινοὶ κατ' αὐτὴν κινδύνοι ἀπειλοῦσιν ἡμῖν. Ἄλλ' οὐχ οὕτως δεῖ ταῦτα ἔχειν, ἀφ' οὗ μὲλλομεν διὰ μέσου δοκιμασιῶν καὶ ποικίλων ἠθικῶν ἀσκήσεων νὰ ἀνιχνυόμεθα εἰς τὸν ὕψηλόν ἡμῶν προορισμὸν καὶ ζήνουμεν ἠθικῶς τόσῃ τέλειον ὅσην ἡ φύσις ἡμῶν ἐστὶν ἐπιδικητικὴ; Ἄλλ' ὅμως, καίπερ τούτων οὕτως ἐχόντων, ὅπου καὶ ὅπου μέσα ἐπιβουλεύονται καὶ βοηθεῖαι δὲν παρέχει ἡμῖν ἐν τοῖς ἠθικαῖς τούτοις ἀγῶσιν ἢ ἱερὰ ἡμῶν θρησκεία! Ὅποιος δὲν ὁπίσασιν δὲν δεικνύει ἡμῖν πηγὰς παρηγορίας καὶ θάρρους πρὸς ἀπόδοσιν τῆς βίφης ἡμῶν ἐν καιρῷ ὑπερθολικῷ καύσωνος τῶν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνων ἡμῶν! Ὅποιος καὶ ὁπίσασιν δὲν ἀνοίγει ἡμῖν ἠθικῶς εἰς ἠθικὸν ἡμῶν πλουσιότην! Ὅποια δὲν παρέχει ἡμῖν ἐπιτιθεῖα ἔπλα πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ἐχθροῦ τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν καὶ μακαριότητα! Ὅστε ἡμῖν, καὶ μόνον ἡμῖν ἔγκειται τὸ σφάλλμα, ἐάν πρὸς τοιοῦτους ἀγῶνας, πρὸς τοιαύτην πάλην ὅμως ὁσπλοί, ἢ φανώμεν δεῖλοι καὶ ἀνανήθοι; ἐφ' ἡμῶς ἐπιτίπτεται ἢ ἐπὶ τούτοις εὐθύνη, ἡμεῖς ὅμως ἐνοχοί, ὑπολαμβάνοντες τὰ ἐντέλλματα τῆς θρησκείας ὡς ζυγὸν σκληρὸν καὶ ἐπαχθῆ. Ἄλλ' ὁ ζυγὸς τοῦ Χριστοῦ ὁμοιάζει οὐδαμῶς τῷ τυραννικῷ ζυγῷ σκληροῦ καὶ ἀτιμῆτου δεσπότη, ἀλλ' ἐστὶ ζυγὸς πατρικῆς στοργῆς καὶ ἀγάπης. Ἔστι ζυγὸς οὐκ ἐπιπορευτῆς καὶ ἠθικῆς ἐλευθερίας. Ἄδύτα πρὸς με, λέγει ὁ θεὸς Σωτήρ, πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ περφοριζόμενοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς" (Ματθ. 11, 28). Ἄδον λοιπὸν ἵνα ὀρθῶς κατανοήσωμεν καὶ καλῶς αἰσθανθῶμεν ἐπὶ τῷ θρησκευτικῷ οὗτος ζυγῷ ἔστιν οὐκ ἐπιπορευτῆς, ἀλλὰ χρηστὸς, καθὼς καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ οὐκ ἐπιπορευτῆς, ἀλλ' ἐλαφρὸν (Ματθ. 11, 30). Οὕτω δὲ τούτων ἐχόντων ὀφείλοισιν ἀσμένως ἵνα φέρωσιν αὐτὰ ἅπαντα τὰ εὐπειθῆ καὶ εὐάγωγα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τέκνα, περὶ ὧν μερικῶς αὐτῆς ἕως ἄλλῃ ἀγαθῆ καὶ φιλόστοργος μήτηρ περιβάλλει ἀείποτε μητρικῆ φροντίδι, καὶ παρεκτροπόμενα μὲν νοθευεῖ τῆς ἐξουσίας καρδίας, κακοῦργημένα δὲ προσταθεῖ εὐσεβτικῆ χειρὶ, ἄγνοια αὐτὰ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἠθικῆς τελεωτέρας καὶ εὐφρασίας.

(Ἔσται συνέχεια.)

ΕΛΛΑΔΙ.
ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Δρ. ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΕΓΓΕΛ.
(Συνέχεια.)

Ἡ ἰθάκη δὲν εἶναι μόνον διὰ τὸν ξένον νῆσος τῶν μακρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι θεωρεῖται ὡς μία τῶν εὐδαιμονοτέρων γωνιῶν τῆς γῆς καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἶναι οἱ εὐπρωτότεροι βίου τοῦ βασιλείου Πενία ἐν γένει δὲν ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι, διότι οὐδὲ ἡ τάξις τῶν ἀκτινῶν ἐργατῶν ὑπάρχει, οὐδὲ τὰ βιομηχανικὰ καταστήματα εἶναι πολλὰ. Ἐν ἰθάκῃ δὲ εἶσι ὀλίγοι. Αἱ 2000 ἢ 2500 οἰκογένειαι, αἱ κατοικοῦσαι τὴν νῆσον, ἔχουσι ἴδια κτήματα, τὰ ὅποια διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ οὐρανοῦ ἐπαρκοῦσι εἰς τὴν διατροφήν αὐτῶν. Οὐδεὶς εἶναι τῶσον ἀκτινῶν, ὥστε νὰ μὴ ἔχη τοὐλάχιστον ἰδιόκτητον ἄμπελον. Πάντες ἔχουσι ἰκανὰς εἰλαίαις, ὅπως πορισθῶσιν ἐξ αὐτῶν τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς καὶ τοῖς οἰκείοις τοῦ ἔλαιου, καὶ ὁ στερεόμενος σίτου ἐξ οὗ νὰ κατασκευάσῃ τὸν ἄρτον τοῦ ματέρχου ἐπιχειροῦν τὴν ἀλιεῖαν, ἐφ' ἧς προσπορίζεται τὸν ἄρτον. Αἱ συναλλαγῆαι ἐν τῇ νήσῳ εἶναι ἀπλοῦσταται καὶ τὰ μετρητὰ χρήματα ἢ τὰ χρονοῦσιμα εἶναι μόνον μέσα ἐπιβιοηθικὰ πρὸς ἀγορὰν τῶν ἄλλων ἀπαραίτητων οὐσιαστικῶν σκευῶν.

Οἱ νεώτεροι, οἱ μὴ ἔχοντες ἴδιαν περιουσίαν, ἀπέργονται εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἴτε ὡς ναῦται, εἴτε ὡς ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται εἰς βίους τοῦς ἡμέρας τοῦ Ἑξέσιου Πέντου, εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, εἰς τὴν Ρουμανίαν καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Οἱ ναυτικῶν κερδίζουσι ἀρκετὰ τὸ ἔστος, ὅπως διέλθωσι τὸν χειμῶνα ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν, διότι οἱ ἰθακήσιοι εἶναι ἀληθῆ διαβατικὰ πτηνὰ.

Ὁ οἶνος τῆς ἰθακῆς θεωρεῖται εἰς τῶν καλλιτέρων οἴνων τῆς Ἑλλάδος, καὶ κατὰ τὴν ταπεινήν μου γνώμην καὶ τὰς ὀλίγας οἰνολογικὰς μου γνώσεις πληρῶσταται συμφωνῶ πρὸς τοῦτο. Εἶναι οἶνος γενναῖος, εὐαδῆς, ζωηρός, καὶ ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὰς παλαιὰς βουρβούδιον οἶνον. Τραχύτης καὶ γλυκύτης ἀποτελοῦσιν ἐν τῷ ἰθακίῳ οἴνῳ ἰδιώδεις μίγμα, καὶ φαίνεται ὡς συγγενῶν ἐν αὐτῷ ὅλα τὰ προτερήματα τῶν καλλιτέρων οἴνων τῆς ὑψηλῆς. Ἐν Γερμανίᾳ εἶναι σχεδὸν ἄγνωστος ὁ οἶνος οὗτος, καὶ ἐπειδὴ ἢ παραγωγῆ ὑπερτερεῖ τὴν ἐπιτόπιον καταναλωσιν γίνεται ἦδη σκέψις περὶ ἐξαγωγῆς αὐτοῦ, ἂν μάλιστα ἢ καλλιέργεια τῶν ἀμπελῶν ἐπαυθῆ. Εἰς τοῦτο κατατίθενται δραστηρίως οἱ ἐργατικοὶ ἰθακήσιοι. Διὰ πορτίδος καὶ δυναμίτιδος ἀνοίγεται ὁ σκληρὸς θράχος μέχρις οὗ ἀναφανῆ τὸ ἐρυθροκίτρινον χῶμα, ἐν ᾧ φυτεύονται αἱ ἀμπελοὶ, αἵτινες μετὰ ἐν ἔτος ἦδη ὀδουσι καρπὸν. Κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη μεγάλη ἐγένετο πρόοδος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀμπελῶν καὶ θαυμάδιον ἀποκετῆ ἢ ἰθακῆ μορφῆν ἐκτεταμένον κῆπου. Οὐδὲν πρὸς εἶναι ἂν ἀπορῆ τις, ἂν οἱ ἐκατομμυριοῦσι ἰθακήσιοι δὲν μετρῶνται πλέον ἐπὶ τῶν σακτύλων (!). Ἐάν δὲ ὁ ὄμιλος τῆς πρωτεύουσος ψήφισι τὴν ἀνέγερσιν ἀνδραίντος τοῦ Ὀμήρου, δὲν ἀμφιβάλλω εἶναι ἐν μὴ μόνῃ ἡμέρᾳ βλεῖν ὑπογραφήν ἐν ἰθάκῃ τὸ ἀναγκαῖον πρὸς τοῦτο χρηματικὸν ποσόν.

Γ.
ΤΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

“Ἐφρονίσαστε περὶ λύτρων;” τὴν ἐρώτησιν ταύτην μοι ἀπέτεινον οἱ φίλοι δε τοῖς ἐπιπέροι τῆς ἀποφάσεώς μου νὰ περιηγηθῶ τὸ ἐπισημαστικὸν τῆς Ἑλλάδος, νὰ διέλθω περὶ τὴν Πελοπόννησον, νὰ ἀνέλθω εἰς τὸν Ταύρον καὶ τὴν Παρνασσόν. Ἡ πρόληξις ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ κατὰ τῆς ἀσφαλείας ἐν Ἑλλάδι εἶναι τοσοῦτον ἐρριζωμένη, ὥστε ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς οἱ συμπολιταὶ μοι ἀνευρέοντα κλέπτας καὶ ληστές. Οὐδὲν ἕτερον ἔχω νὰ ἐπαντήσω εἰς τὰς φλουρίας ταύτας ἢ εἰς τὴν οὐδεμίᾳ ἄλλῃ γῶνᾳ περιηγηθῆναι μόνον καὶ περὶ ἀσφαλέστερον ἐπὶ ἐβδομάδος καὶ μήνας. Αἱ αὐτὸ μὲ διεθεδαίωσαν καὶ οἱ Ἄγγλοι καὶ Γερμανοὶ περιηγηταί, οἱ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἑλλάδος διερευνοῦσαντες. Ἀπὸ δεκαπέντε ἐτῶν ὁδεμία ἠκούσθη ληστεία — καὶ θύμος ἢ ἀδικολόγητος πρόληξις ὑφίσταται! Τὰ ἀσφαλέστατα τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως συνετέλεσαν εἰς τὴν τελετὴν τῆς ληστείας ἐξέλευσιν. Ἐνισχυμένον ὅπου δὲ τὸ σῶμα τῆς χωροφυλακῆς, διαρ σήμερον ἔχει 2500 στρατιώτας καὶ 300 αἰνωματωκῆς ἔννεκα τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν σπουδαζόντων ἐν Ἑλλάδι νέων, οὗς κατ' ἔτος κατὰ χιλιάδας γομνάζουσι ἀποστέλλουσι εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν, ἠδονὴν ἢ κυβερνήσεως ἀπαιτεῖ ἐκείνους πλειοτέρας γνώσεις παρὰ τὰς ἀνωματωκῆς τῆς χωροφυλακῆς καὶ νὰ ζητῆ μὴ παρὰ τῶν ἀπλῶν στρατιωτικῶν ποσῶν τὴν ἠθικὴν καὶ σχολικὴν ἰδιοτήτων, αἵτινες δὲν ἀναλογεῖται πρὸς τὴν γλίσσομα τοῦ σώματος μιαινοσύνης! Ὁ ἀνωματωκὴς ἐκείνους τῆς χωροφυλακῆς καὶ εὐρών με παρὰ τὴν Ἀνδριταναίαν (ἐν Ἀρκαδίᾳ) καὶ ἐρωτήσας με πῶς μεταβαίνω, μοι ἐπέμεινε συνοδίαν καὶ φιλοφρονίαν ἐδουράτην, ζῆτο τὴν διδάχου τῆς νομικῆς, καὶ τοιοῦται ἔστος, μοι εἶπε, καὶ τριάκοντα ἄλλοι ἀνωματωκῆς χωροφυλακῆς. Καὶ ὁ ἀπλοῦς ἐκείνους φράσε, ὅν ὁ ρηθεῖς ἐν ὑπερμέτρῳ ἔζηλον μὴ ρεζυόρσεν ὡς συνοδίαν εἰς Φιγαλίαν καὶ ἰσηνίαν, ζῆτο νέος ἄριστος μερισφωμένος, ἐπὶ ἐκτός τῆς νεωτέρας μετρητικῆς τοῦ γλίσσομα γνώσεως τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καὶ δὴ τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου, καλῶς ἐγίνωσται τὴν ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν τῆς πατρίδος καὶ τῆς Ἑσπερίας καὶ ἐν γένει μοι ζῆτο συνοδοπόρος ἀγαπητός. Ἐν Φιγαλίᾳ τὸν παρεπέμψα νὰ μὴ με ἀκολουθήσῃ πλέον, καθὼς τὸ ἐλυπούμενον ἐλέπων αὐτὸν θαδίζοντα παρὰ τὸ ἴππον μου ὑπὸ τὰς θερμὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡμῶν ἀκτίνας. Κατὰ καθῆκον εἶχον μετ' ἐμοῦ πᾶσι στρωφον πεπληρωμένον. Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς οδοιπορίας μου τὸ μετεχειρίσθη ἐν τῇ τῆς Ὀλυμπίας ἀγορῆς ὁδῷ, ἔπαις προκαλεῖται διὰ τῆς ἐκπυροσφοκότησεως λαμπρὰν ἡγῶν, εἶναι δὲ τὸ ἐναπέθετα ἡσύχως ἐν τῇ οδοιπορικῇ μου σάκκῃ. Ἐκτοσε τὸ πολὺστρωφον εἰς οὐδὲν μὴ ἀφέλησεν, ἀλλὰ μόνον ἐπεβάρυνε τὰς ἀποσκευὰς μου κατὰ πεντακόσια γραμμάρια.

Οὐδένα ἀπειλητικὸν ἐπαίτην συνήτησα ἐν Ἑλλάδι, ὡς μοι συνέβη τοῦτο ἐν Ἑσπερίᾳ. Ἐγένετο δὲ μόνον ἐν Σπάρτῃ εἶδον συστηματικὰ ἐπαίτας, ἀλλ' οἱ ἐπαίται οὗτοι ἦσαν ἀλλοτρίως τυχεῖς, ἀλλοτρίως ἀνάτηροι, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ χάρισις θὰ εἶδιε τι μικρὰν ἐλεημοσύνην καὶ ἂν δὲν ἐζήτων αὐτῆν.

Ἐπομένως οὐδὲν οὐσιώδες πρόσομμα παρεβάλλεται εἰς τὴν ἀνά τὴν Ἑλλάδα οδοιπορίαν. Τὸ εὐωνοῦν τοῦ βίου διὰ τὸν ἐπιστάμενον νὰ ταξιδεύσῃ καὶ ἔχοντα γνώσεις τινὰς τῆς ἐπιστορίας γλώσσης, καθιστᾷ τὸ οδοιπορεῖν ἐν Ἑλλάδι

οικονομικόν, ὡς ἐν τῇ ἄνω Γερμανίᾳ, ἐν Ἑσπερίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ. Τὰ φενοδοξία δὲν εἶναι μὲν ἐν Ἑλλάδι τόσον καλὰ, ἀλλ' οἱ ἐνοδοχοὶ εἶναι περιπορητικώτεροι, καὶ αἱ τιμαὶ τῶν συγκαταβατικῶν κώτρων. Ἡ διαπύνη διὰ ἴππον καὶ διὰ τὸν ἀγωγιάτην (ἀμφότεροι ἀποτελοῦσιν ἐν ἀδιάσπαστον πρᾶγμα) εἶναι κατὰ πολὺ κατώτερα βίον τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ κόσμου. Ἐάν μάλιστα συμπόση, ὡς μοι συνέβη, νὰ τιμᾶται τὸ γαλλικὸν εἰσοσφραγικὸν 26 δραμῶν, τότε με 20—30 εἰσοσφραγικῶν δύναται τις ἐν Ἑλλάδι νὰ περιηγηθῆ πλέον τῆς ἐβδομάδος.

Ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἐταν οδοιπορῆ τις περὶ τὴν ῥάβδον ἐν χειρὶ καὶ μετὰ τὸν σάκκον ἐπὶ τοῦ ἔμου. Ἐγὼ μετέβην εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν στερεάν ἀπόφασιν νὰ οδοιπορῆσω περὶ τὸν ταύρον ἐπὶ τῶν ὁρέων, διότι ἐν βίαις ταῖς περιηγήσεσιν εἶχον ἀναγκάσει εἶναι ἡ μεγαλύτερα δυσχεροῦσα προέχεται ἐκ τῆς ἀνάγκης εὐρέσεως ἀμάξης ἢ ἴππων, ὁσάκις αἱ ἀποσκευαὶ εἶναι πολλαί. Ἐζήτησα ἐπιμόνος νὰ ἐκτελέσω τὴν ἀπόφασιν μου ταύτην, ἀλλ' ὀφείλω νὰ ὀμολογήσω εἶναι δὲν τὸ κατὰρθεῖσα πάντοτε. Ἐπάρχουσι μὲν ἐν Ἑλλάδι πλείστα βρα μέρη, τὰ ὅποια δύναται τις νὰ περιηγηθῆ περὶ οὕτω π. χ. ἡ οδοιπορία ἀπὸ Πόργου εἰς Ὀλυμπίαν εἶναι ἀληθῆς περιπέτας, ἐταν τὴν ἐκτελεῖ τις κατὰ τὰς προκείμενους ἡμέρας ἢ ἐν δρασερῇ ἐαρινῇ ἡμέρᾳ. Ἄλλ' ἐν τῇ ἐσωτερικῇ τῆς Πελοποννήσου ὀλίγα ὑπάρχουσι αἱ ἀμαξίται ὁδοί, καὶ αὐταὶ αἱ ὁδοὶ αἱ ἐνοῦσαι μεγαλειότερας πόλεως,

ΟΡΥΚΤΗΣ ΚΑΤΑΚΕΚΛΙΜΕΝΟΣ.

οἶον τὰς Καλάμους μετὰ τῆς Σπάρτης ἢ τὴν Ἀνδριταναίαν μετὰ τῶν Καλαμῶν εἶναι ἀπλοὶ ἀτραποί, ὧν ἡ διεσθονεῖς πολλὰκις διαφεύγει τὸν ξένον, καὶ ἐνίοτε καὶ αὐτοῦ τοὺς ἀγωγιάτας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον φρόνιμον εἶναι νὰ ἐνοικιάσῃ τις τὸν ὁδηγόν του διὰ μίαν ἡμέραν οδοιπορίαν, ὅπως μὴ ἐκ τῆς ἀπειρίας του ἐμπέσῃ εἰς δυσχεροῦσαι. Τοῦτο ἴδιως εἶναι ἀναγκαῖον ἐταν πρόκηται νὰ διαβῆ τις ποταμούς.

(Ἔσται συνέχεια.)

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ

παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, κατὰ τὸν μεσαιῶνα καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις.

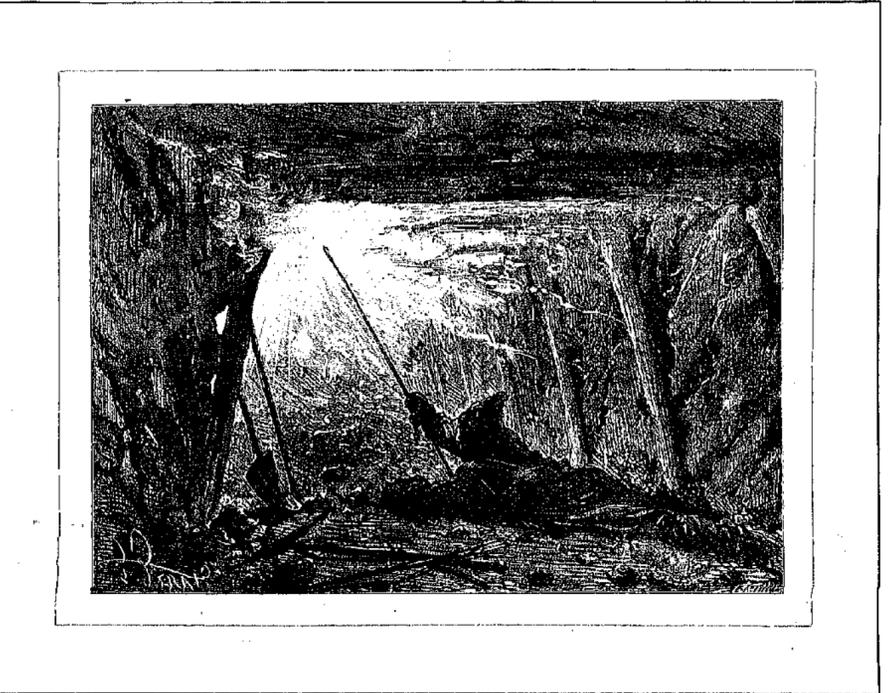
(Συνέχεια.)

Γ.

Αἱ ΠΡΟΟΔΟΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ.

Δύσκολον θὰ ἦτο ν' ἀναφῆρωμεν βίαις τὰς προόδους, ἀς ὀφείλομεν τῇ καλλιέργειᾳ τῶν μεταλλείων. Βεβαίως ἡ κριωτέρα πασῶν εἶναι ἡ εὐρεσις τῆς ἀνωματωκῆς μηχανῆς, ἣτις ἐφευρίσθη εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν Ἀγγλικῶν ἀνθρακωρυχείων. Ἡ μηχανὴ αὕτη ἀνεπτύχθη, ὅπως τὸν κόσμον βίαις ἐκουσίασεν. Ἐνενοῦται εἶναι ἐν ἀρχῇ αἱ ἀνωματωκῆς μηχαναὶ ἦσαν ἀτελεῖς, καὶ ἂν ἐξετάσωμεν τὰς μηχανὰς τῶν λογαίων Σαβερίου καὶ Νιουκόμην τοῦ ἔτους 1698, ἐν αἷς ἡ στρόφιγγε, δὲ ἦς εἰσέρχεται ὁ ἀτμός ἐκλείετο διὰ τῆς χειρὸς, καὶ παρασθάλωμεν αὐτὰς πρὸς τὴν τελευταίον τῶν σημερινῶν μηχανῶν, εὐκόλως ἐνενοῦμεν ποῖαν ὁδὸν διήνυσεν ἡ μηχανικὴ τέχνη ἀπὸ διακοσίων περὶ πῶ ἐτῶν.

Εἰς τὰ ἀγγλικά ἀνθρακωρυχεῖα ὀφείλουται ἐπίσης καὶ αἱ σιδηραὶ τῶν σιδηροδρόμων ῥάβδοι. Ἰσως ἀποδοτέα ἡ εὐρεσις τῶν ἀλλοιωτῶν ῥάβδων εἰς τοὺς ἀρχαίους, διότι καὶ ἐν τῇ ἱερῇ ὁδῷ, τῇ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα ἀγούση, φαίνονται μέχρι σήμερον τοιαῦται ἀλλοιωσῆς πρὸς ταχυτέραν καὶ εὐχεροτέραν τῶν ἀμαξῶν

ΟΡΥΚΤΗΣ ΑΝΑΦΛΕΓΩΝ ΑΕΡΙΑ.

δύλακαν και γνωστών είναι ότι οι άρχαιοι Ρωμαίοι κατασκεύαζαν ούτω πως τας δούδας των, ένα μη γνήσιον τριβή μεγάλη και ως εκ τούτου και πρόσκομμα εις των άμαξών τον δρόμον. Ταυταύτη όδοι, έφ' ών φαίνονται εἰσέτι τὰ ἴχνη των τροχῶν, σώζονται εις πολλά μέρη. Κατά τους νεωτέρους χρόνους ή πρώτη αλλακτική όδος είναι ή εν έτει 1680 εν Νιουκαστέλη της Άγγλιας κατασκευασθείσα προς μεταφορὴν των γαιωνθράκων από του στομίου του όρυχείου μέχρι της έχθης, ήτοι του μέρους της εις τα πλοία φορτώσας.

Έν έτει 1767 ό μηχανικός Ρέυνολδς, ή όφειλεται ή κατασκευή της πρώτης αιδήρας γαφώρας εν Άγγλιᾳ, διανοήθη πρώτος να μεταφρασθῆ βόδους αιδήρας διά την ύπηρεσίαν των άνθρωπων. Αἱ αιδήραι αὐται βόδου πολλὰς ήπάτησαν έκτοτε θελιτώσας και τελειοποιήσας.

Μεγάλοι τελειοποιήσεις άγένοντο και εντός των όρυχείων, ένθα σήμερον χρησιμοποιούνται ἴπποι και ἥμινοι προς μεταφορὰν των έξορυκτομένων ανθρώπων, εν ή πρότερον ή έργασία αὐτή η κοπιώδης εις άκρον έξεταλείτο υπό των όρυκτών. Σήμερον ώσαύτως αἱ υπόγειοι στοαί υποβάλλονται εις διηλεκτή άεραμόν και τοῦτο διά μεγάλων φυσικῶν μηχανῶν, εν ή άλλοτε όσάκις συσσωρεύοντο άέρια εν τινι στοῶ ἀπεστέλλετο εις των όρυκτών, οτις ήρπων και κρατῶν εν χειρὶ θροαλλίδια μετέδιδε τὸ πῦρ εις τὰ άέρια, τὰ ἑποῖα οὕτω διεκλόντο. Φυσικὸν είναι, ότι ό δυστοχῆς οὗτος όρύκτης έξετίθετο εις φρικώδη κίνδυνον και πολλὰκις έπιπτε ὅμα του επαγγέλματος του και των άτελών της έργασίας μέσων (βρα εἰκόνα).

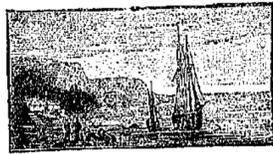
Πρότερον ή μεταφορὰ των ανθρώπων από της στοῆς της έξαγωγῆς μέχρι του πυθμένος του φρέατος έξετελείτο διά μικρῶν καλαβῶν ή χειρωμαζῶν. Σήμερον τούναντιον αἱ αὐταί άμαξαι, επί των οποίων φορτῶνται ό γαιωνθράς μόλις έξορυκτόμενος, μεταφέρουσι αὐτόν σὺ μόνον μέχρι του πυθμένος του φρέατος, ἀλλά και μέχρι του στομίου αὐτοῦ. Οὕτως ή έργασία εις άκρον άπλοποιεῖται.

Μεγάλην ἀπέχθειαν και φόβον δεικνύουσι οι ἴπποι, οι όδηγώμενοι εις τὰς υπογείους στοῆς· εν αρχῇ τούτων δεικνύουσι ταραχὴν, ώστε νομίζαι τις ότι ἀπέλλονται εκ του φόβου. Βαθμῶδὸν ὅμως συνειθίζουσι εις τὸν βίον τούτον, τρώγουσι και κοιμῶνται καλῶς και παχύνονται· παρεστρήθη μάστιγα οτι οι εν τοῖς ἐγκάτοις της γῆς διατιθέμενοι ἴπποι είναι ἀπηλλαγμένοι των συνήθων νοσημάτων, τὰ ὅποια τούσων συχνὰ μαστίζουσι τοὺς ἐπὶ της ἐπιφανείας της γῆς εργαζόμενους ἴππους. Μετ' ὀλίγον ή σιδηροδρομική άτμάμαξα θέλει αντικαταστήσῃ πάντα τὰ άρχαῖότερα μέσα της μεταφορᾶς εν τοῖς όρυχείοις.

Διά τους όρύκτας ό Humphry Davy έφευρε την λυχνίαν, ήτις άπεθανάτισε τὸ ὄνομά του και ἕσως πλείστους θεούς δυστυχεῖς από φρικώδους θανάτου. Διά της ασφαλῆς ταύτης λυχνίας δύνανται ό όρύκται να εργάζηται εν ήσυχίᾳ και ἰδίως εις θέσεις ένθα ἀναγκάζεται να όρῆται κατακακλιμένος (βρα την εἰκόνα). Ἐπί πολλῶ αὐτοί οι όρύκται ἦσαν οι άσπονδότεροι έχθροί της σωτηρίου ταύτης λυχνίας, και συνέβησαν έκρηξεις εν τοῖς όρυχείοις φρικώδεις μόνον και μόνον διότι εργάζαι, οις οι έργοθηγοί επέβαλλον την χρῆσιν της λυχνίας του Davy, δὲν ήθέλησαν να την μεταχειρισθῶσι και εισήλθον εις τὰς στοῆς μετ' ὀνήθης άσκαπῆς φῶς. Η λυχνία του Davy δέον να θεωρηθῆ ως ό πρόδρομος του ήλεκτρικοῦ φωτός. Ὅσατε δυνάμεθα να παραδεχθῶμεν ότι και τὸ ήλεκτρικὸν φῶς εν τοῖς

όρυχείοις εἰσνήθη, και δὲν θέλει ή ἀπληρόση ὑπὸν καθῆκον εἶεν θά φαιόση διαρκῶς την ύπόγειον χώραν, ήν εἰσέτι κατά πλείστον καλύπτει τὸ σκότος.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΑΛΕΞ. Σ.

Ιστορικὸν διήγημα
 ὑπὸ
 ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΡΒΑΝΟΥΛΟΥ.
 (Συνέχεια.)

Εν τῇ μεταβῇ ό Αλέξιος διά των διαφόρων διαδόρων ειχε φθάσει εις τὰ δωμάτια του, τάχιστα ως να παρηκολουθεῖτο υπό φαντάσματος, ήγερτός και τελοσθιμένος και με στυλὴν έοχισημένην και άσκατον. Πρὸς τὸν Βαραγγιόνον*, τὸν φρουρούντα πρὸ της θύρας των δωματίων, ειπε με φωνῆν ἀνοπόμονον: "Τὴν βασίλισσον!" και εισήλθεν εις τὰ δωμάτια του.

Ο Αλέξιος ήτο άνήρ αὐνάτου χαρακτήρος, διό και τὰ ἀλλάχιστα συμβάντα ενεποιούσιν αὐτῷ θαθεῖαν έντύπωσιν, ἰδίως δὲ οσα εἶδον λαθῶν εις ἰδέας προληπτικάς. Γεννηθεῖς εν αὐλῇ, εν ή οι ταῦταῖα ἰδέαι ἦσαν πρὸ πολλοῦ ἐρριζωμένα, δὲν ήτο δυνατόν και ό Αλέξιος να ήναι ἀπηλλαγμένος τούτων, και εκ παιδικῆς ήθῆς ήλικίας ἐπίστατος τὸς ἀναισθησίας και τοὺς πνευματικῆς, και ήρθετο εις την συναναστροφὴν άστρολόγων και μάγων. Μετὰ τὸν γάμον του με την δέοντων Εὐφροσύνην ειχε κατά τι ἀπομακρυνθῆ της όδοῦ εκείνης, και ἀπαλλαγῆ της προτέρας ἐπιρροῆς των άστρολόγων ὑπέστειεν εις την ἐπιρροὴν της συζύγου του, και ἐπὶ τῇ ἐπιπόμῃ αὐτῆς ἀπαιτήσαι ειγεν ἀπομακρύνει της αὐτῆς του πάντα τοὺς εκ μεταλλευόμενους την ὑπόστασιν του άγέρτας.

Η Εὐφροσύνη ήτο πράγματι γυνή έκτακτοῦ. Ἐγγονὴ του διασήμου Γρηγορίου του Καματηροῦ, του ἐπὶ του πρώτου Αλεξίου την ὀνήλην θέσιν ἠθασσοφύλακος καταλαθόντος και νυμφευθέντος συζύγου εκ του ἐπιφανοῦς οἴκου των Δούκα, ήθόδνη ή Εὐφροσύνη ένωρῆς την ὑπεροχὴν του πνευμάτος της και θέλουσα να περιβάλῃ εαυτήν διά μείζονος ἔτι γόητρον παρέλαθε τὸ ὄνομα των Δούκα, δῖ οὐ ἀπεδεικνύετο ή μητρὸς των βασίλικῆ αὐτῆς καταγωγῆ. Δούσα δὲ την χεῖρά της εις τὸν Αλέξιον, τὸν ἀδελφόν του βασιλεύοντος αυτοκράτορος, ειχε χαράξει ἀπ' άρχῆς την ὁδόν, ήν ήμελλε να βαδίσῃ. Αὐτῆ ήτο ή ἀναγκάσασα τὸν συζύγῳ της να ἐπιχειρήσῃ την κατά των Βουλγάρων ἐκστρατείαν· αὐτῆ ήτο ή διαθήσασα τὸν στρατὸν εὐμενῶς ὑπὲρ του συζύγου της· αὐτῆ τέλος ήτο ή ἀναγκάσασα τούτον να δεχθῆ τὸ προσφορόμενον αὐτῷ βασιλικὸν στέμμα.

* Οι Βαραγγινοί ἦσαν μισθωτοὶ ὀπλίται, πελεζοφόροι, σωματοφύλακες των Βουλαντινῶν αυτοκράτερων.

Η Εὐφροσύνη προεπορεύθη του συζύγου της εις την Κωνσταντινούπολιν, και παρεκίνησε να πατριάρχην να τὸν ἀνακρίβῃ εν τῷ ναῶ της Ἁγίας Σοφίας αυτοκράτορα του Βουλαντινῶν κράτους· μετὰ δὲ την έντελῆ καταστρεφῆν ὅλων των ἐναντιῶν, ή Εὐφροσύνη ήτο ή προεπισκεύασασα τῇ Αλέξιῳ την εις την πρωτεύουσαν εἰσοδόν του. Η Εὐφροσύνη ειγεν ὅλα τὰ πρατηρήματα εκείνα, τὰ ὅποια κομμοῦσι τὰς ἑβραῖνας γυναίκας· σταθερὰ και ἀσφασιςτικῆ, τὸ ὄνομα άνήρ, τὸν λόγον ειχε πειστικὸν και πλήρη ήρως. Εὐειδῆς και μεγαλοπρεπῆς τὸ πρόσχημα, ἐγίνωσκε την τέχνην να ἐξείρῃ διά της κομψότητος των ένδωμάτων και του πλάστῳ των κοσμημάτων της την σπανίαν αὐτῆς καλονήν. Ταῦτα εἶχουσα προσόντα ειγεν έκπῆγραι εὐκόλως ως αυτοκράτειρα την άγάπην του λαοῦ, οτις και την ήθαύμαζε και εἰσπῆνετο ἐπ' αὐτῇ. Διά τινος μόνον ἔχρους το αυτοκράτορος, ὃν ἀνέτρεψε τὰ σχέδια, ήτι Εὐφροσύνη πρόσκομμα, και οὗτοι πάσης ἔδωκον τὸ εὐκαίριον, οτις δὲ ἔβλεπον αὐτῇ.

Ο Αλέξιος ήτο έντελής ὑποταταγμένος εις την ἐπιρροὴν της συζύγου του, και εις πάσας περιστάσεις του βίου του, και εις τὰ ἐλάχιστα συμβάντα την Εὐφροσύνην ἀνεζητεῖ, ή Εὐφροσύνης την συμβουλήν ἐδέχετο και ηνολούθει. Καὶ ἀφ' ἐνός μεν ή αυτοκράτειρα ἐκμύνητο ἐπὶ τῇ ἰσχύι της ταύτη και ἐπέκειντο εις την ἐλευθερίαν, ήν ειχε ν' ακολουθῆ τι ἐμπνεύσεις του νόος της· ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἐθροῖθῆ οσα και μεγαλόθυμος, ὀλίγην ήθελαι άγάπην πρὸς τὸν άνδρα, ὃν δὲν ὑπελήπτιε ἢ ἀληθῆς άγάπῃ βασίλει μόνον ἐπὶ της ἐκπαύσεως. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀπαύσιμεν ἄνθρωποι ἔσται και τὸν ἀγαθότερον, ὃν δὲν ὑποληθῆμεθα. Καὶ τούτο συμβαίνει ἰδίως ἐπὶ των ἡμετέρων· οὐδεμία γυνή άγαπᾷ άνδρα, ὃν ἔκτιμᾷ· οὗτε ή καλλονῆ του σώματος, ἢ ἄλλα προτηρήματα ἰσχυοῦσι να καταστῶσι τὸν νόμον τούτον της φύσεως.

Μη ἐκτιμῶσα τὸν συζύγῳ της ή Εὐφροσύνην ἀπηλλάγη της· ἐπιρροῆς του πμόνον κατέχεν εν τῇ εν Βλαχέρναις ἀνεπίιδαιτέρα δωμάτια, εν οἷς ἐδέχετο ἑλισθῆ τους συμβούλους και ὁπαδούς αὐτῆς, ἀλλὰ ἐνεργὸν μέρος ἐλάμβανεν εις τὰς ὀποθῆσαι κρατῶν, και ἀνεκάρτητος του ήγεμόνος ἐπὶ διαταγᾶς και ἐξήκει εἶδος ἀντιβασίλειας. Ἐ ἐπισήμως ἀκροάσεις ἔσκων πρεσβευτῶν εἰσῆλπι ἐπὶ ἰδιαιτέρου ὁρόνου, οτις διά της μεγαλοπείας του ἐπεσκήαζε και αὐτὸν του αὐτοκράτορος τὸν ὄρονον· τὸ ἀπαστράπτον στέμμα της κεφαλῆς φοροῦσα και εν τῇ πλοσσίᾳ αὐτῆς ἐνδομύσῃ ἐνεφανίζετο εν ἑλῆ τῇ μαρμαρίνῃ αὐτῆς καλλονῇ, και ἔτι σπουδαίωτερον, ἐπέβαλετο διά του πνευμάτος της. Ο Αλέξιος ήτι κάσθη να ὑποταθῆ εις την ἐπιρροὴν ταύτη και ὁδὲν ἔπρατεν, οὐδὲν ἀσφασίεν, ἔνν πρῆγουμένως δὲν ἐλάμβανε την συγκατάθεσιν ή συζύγου του.

Φυσικὸν λοιπὸν ήτο, μετὰ τὸ συμβᾶν την ἔξοδον των ἄνκντέρων, ό αυτοκράτωρ διατάξῃ τὸν Βαραγγιόνον να προσάλλῃ ή αυτοκράτειραν. Εἶχε συμβῆ ἀπόσπῳν τῆς τῆς ἐνεποιήσε τρόμον μέγαν, και τὸ πνεῦμα πτεταραγαγμένον εις άκρον, ἐζήτει την συνήθησ δρομήν. Ο Αλέξιος ὤμοιζε μικρὸν και ἀσπῆσ παιδίον, τὸ ἑπίστον, και εν τῇ χαρᾷ αὐτῆς και εν τῇ ὀλήσει, και εν τῇ φρίᾳ ἀνοήτει ή άρχαλήν της μητρὸς, ένθα εὐρίσκει προσπῆσ και παρηγορίαν. Ο Αλέξιος ειχε μεν προσπαθῆσαι πολλὰ ν' ἀποκινήσῃ τὸν συζύγῳ τούτον και πρὸ πάντων τῇ συμβουλῇ αὐλικῶν τινων, οἵτινες ἀνεσώ

τέοντο κατά της αυτοκρατορίας· ἀλλά πῶσαι αἱ προσπάθειαι του ειχον ναυαγήσει ἀπέναντι της ήλικῆς ἐπιρροῆς, ήν ἐξήκει ἐπ' αὐτό ή εὐγενεστέρη της Εὐφροσύνης φύσις. Ο δεσμῶτης ἐβάστα τὰ δεσμά του· ἀλλὰ τὰ δεσμά ταῦτα ἦσαν δυνατό και δὲν διεσπῶντο, και ό δυστοχῆς ήγεμόν δαμηέρι καθίστατο ὄργανον παιθηνώτερον της θελήσεως της συζύγου του. Οὕτως είναι αἱ ἀνώτεροι φύσεις· ή ἐπιρροή αὐτῶν χαράττει ἀείποτε ἴδιον ὄρομον. Η ἀλήθῆς ἰσχύς δὲν κείται οὗτε εν τῇ σωματικῇ ήμῃ, οὗτε εν τῇ θανάσῳ των μωῶνων δυνάμει, οὗτε εν τῇ ἐπιτακτικῇ της φωνῆς τόνῳ, ἀλλ' εν τῇ ὑπεροχῇ του πνευμάτος· και ή τοιαύτη ἰσχύς δύνανται να κηται και εν τὰς χειρὶ του θανάτου άνδρός και εν τὰς χειρὶ της άσθενοῦς γυναίκας.

Η Εὐφροσύνη εἰσήλθε μετ' ὀλίγον εις τὰ δωμάτια του αυτοκράτορος· ἐνεφανίσθη δὲ μετ' ὄνομον ἐλέμῃ αὐθρόπου, οτις πρὸς πᾶν τὸ ἀπροσδύκῳ είναι παρεσκευασμένος. Εὐρίσκατο εν τῇ ήλικίᾳ εκείνη, καὶ ήν ή γυνή ἐξασκεῖ ὅλον τὸ γόητρον της και καὶ ήν τὸ φυσικὸν αὐτῆς πνεῦμα, κεκαθαρισμένον διά της πείρας στίλβει ἔτι ζωηρότερον. Η νευική δειλία, ήτις και τὸ πνευμάτος την λάμπην πολλὰκις δύνανται να ἐπιτακίση, ειγεν ἐγκαταλείπει αὐτήν. Η Εὐφροσύνη ήτο εν ήλικίᾳ τεσσαράκοντα ἐτών. Ἠφαλή τὸ ἀνάστημα, τὸ θέλημα της ήσαν εν και γλυκύ, και πλήρες του πυρός εκείνου, τὸ ὅποιον ἐπενεργεῖ τούτοτον ἐλευστικῶς. Αἱ παρρηταί της ειχον τὸ ἐρόθῃμα ἐκεῖνο και τὰς πτωχάς, οἵτινες εὐκόλως μεν μετατρέπονται εις μειδίαμα, ἐπίσης εὐκόλως ὅμως ἐπιθέτουσι εις τὸ πρόσωπον την σφραγίδα της σοδαρότης και της σκέψεως.

Ἄμα εἰσελθούσα ἐρριψε θέλημα πρὸς τὸν αυτοκράτορα καθέμενον ἐπὶ εὐρέας ἔδρας και ἔνόησεν ἄμισως ότι ειχε συμβῆ έκτακτόν τι. Ἄλλ' οὐδέλας ἐταράχθη και πλησιάσασα εις τὸν Αλέξιον ειπε με ήλικίαν φωνῆν· — Ο βασιλεὺς και σύζυγός μου με ζῆτει· — Ἀνήκουστόν τι συνέθη, ἀπεκρίθη ό Αλέξιος, οὐ ή φωνή ἔφραμεν εἰσέτι. — Ἀνήκουστον λέγεις; . . . Πράγματι σὲ θέλω τετραγαμένον. — Καὶ πῶς να μη με ταραῆ τοιούτο συμβᾶν, Εὐφροσύνη; Ἡμῃν ἔτοιμος να μεταβῷ εις τὸν Ναόν· ό ἵππος μου ήγριώθη και μ' ἐρριψε κατά γῆς.

Ἡτο ό συνήθης ἵππος σου, οὐ τακτικῶς ἐπέκινεις; — Ο αὐτός. Εἰς την πτωῖον ἔπεσε και τὸ στέμμα μου και συνετρίθη. — Ἀλλ' ὅπως ἀπίστευτον! ειπεν ή Εὐφροσύνη, και τὸ πρόσωπὸν της ἐγένετο σοδαρόν.

Δὲν με φοβῆθῃς ή πτωῖς από του ἵππου· εν τοῖς πεδίοις της μάχης ό ἵππος συναιθίζει εις τὰ ταῦτα — ἀλλ' ή πτωῖς του στέμματος μου . . . — Καὶ ὅμως και αὐτῆ ήτο φυσικῆ συνέπεια της από του ἵππου πτώσεως . . .

— Ο συλλογίσου, Εὐφροσύνη, ὅποιος κακὸς οἰωνὸς είναι τοῦτο. Δὲν νομίζεις ότι ό οὐρανὸς θέλει να μοι ἀναγγεῖλῃ μέλλοντα δεινά;

— Κακὸς οἰωνός; ἐπανάθεον ή Εὐφροσύνη ἐλαφρῶς μειδιῶσα. Πῶς είναι δυνατόν, φυσικώτατον συμβᾶν να ἐξηγηθῆ ως κακὸς οἰωνός; Πῶς δύνανται ό οὐρανὸς να μεταχειρισθῆ ἄλογον, άγριον ζῶον ως προσήτην των μελλουσῶν ἡμῶν τυχῶν; — Ο βασιλεὺς, ἀνοηγεῖς ἄνευ αἰτίας· ζῆταις να εἰρῆς σημαῖσιν τινὰ ἐκεῖ, ένθα οὐδεμία ὑπάρχει σημασία. Πρὸς τί δὲν ἀποβάλλεις τὸν καλαῖον ἄνθρωπον; Αλέξιος, ειπεν ή Εὐφροσύνη πλησιάζουσα και θέτουσα την λευ

κήν αὐτῆς χειρὶ ἐπὶ του ὤμου του συζύγου της, Ἄλέξιε, εἰπέ μοι, διατι θαλίξῃ; — Πῶς να μη θαλίξαι; ήρώτησεν ό Αλέξιος ὀψῶν τὸ θέλημα του πρὸς την συζύγῳ του ως ει θέλων ν' ἀντήλθῃ ὄραρος εν τῇ ἀταρχῇ αὐτῆς φεθαλμῷ. . . Τὸ στέμμα ὅμως συνετρίθη! Τὸ ήκουσε, Εὐφροσύνη; Καὶ τὸ στέμμα είναι τὸ σύμβολον της βασιλικῆς ἐξουσίας, είναι τὸ αὐλογημένον ὑπὸ της ἐκκληρίας σημεῖον του αυτοκράτορος!

— Τι λέγεις, Αλέξιε; Κρίκος ἐκ πολιτιμότερου ή ἀγενεστέρου μετάλλου; . . . Δὲν είναι τὸ στέμμα τὸ παρέχον την ἐξουσίαν, ἀλλ' ή κεφαλή, ή τὸ στέμμα φέρουσα. Πῶσας κεφαλὰς δὲν ἐκόσμησαν ἑθῆς ό κρίκος οὗτος! Ἡσαν και ὅλα ἄξια να φέρωσι στέμμα;

— Ἐγὼ ὅμως δὲν ήδυνάμην ή να ὑμωήσω τοῦτο ως κακὸν οἰωνόν.

— Σὺ θεθάεις, Αλέξιε, ειπεν ή Εὐφροσύνη, ής τὰ χεῖλι ἐπέσπετε λεπτὸν εἰρωνείας μειδίαμα, οὐ, οτις κατακαμάνεουσι υπό του ματαίου φόβου της δεσποδαιμονίας και ζῆταις να ἐξηγήσῃς και τὰ ἀπλουστερα και φυσικώτερα συμβᾶντα κατά τὰ διδάγματα της δεσποδαιμονίας. . . Ἔσο άνήρ, Αλέξιε! Περιρρῶναι τὰς μικροπρεπῆς ταύτας ἰδέας. — Θά ἔτοιμάσωμεν νέον στέμμα, ὑραιότερον και πλουσιώτερον. — Μη δὲν θραύεται πολλὰκις εν τῇ μάχῃ ἕφος ἀνδρῶν στρατηλάτου; Ἄλλοιμονον, δὲν ἔπρεπε να τὸ ἐκλάβῃ ως κακὸν οἰωνόν! Ἄλλοιμονον εις τὸν ἄνθρωπον, οτις παραδίεται εις τὰς ἀρχαίας της παιδαριώδους δεσποδαιμονίας! . . . Ἔσο άνήρ, Αλέξιε! Σὺ δὲν ἐπόθῃθῃς ἑνώπιον πραγματικῶν κινδύνων — και νῦν να σὲ ποιῆ ή ἰδιοτροπία ἐνός ἴππου; . . . — Ο βασιλεὺς με ἀπόκρυφον την ἀδονομίαν ταύτην και ἄξιον μετὰθῃ πολλὰκις εν τῷ Ναόν. Ο λαὸς δέον να πεισθῆ, ότι εν τῇ στήθῃ του βασιλείας του πάλαι καρδιά ἀνδρική. Τι θά εἴπωσι οι ἔχθροι σου, ἂν οὐ αὐτὸς τοιαῦτα βλοα τοῖς παρεγῆς; . . . Δὲν θέλουσι θρασυθῆ ἔνν τὸ αὐτὸ τοῖς διῆς ἀφορμῆν να σὲ καλῶσι δειλὸν και ἄνανδρον; . . . Ἔσο άνήρ, Αλέξιε! Ἐπὶ τῶν οὐρανῶν.

— Ο βασιλεὺς και σύζυγός μου με ζῆτει; — Ἀνήκουστόν τι συνέθη, ἀπεκρίθη ό Αλέξιος, οὐ ή φωνή ἔφραμεν εἰσέτι. — Ἀνήκουστον λέγεις; . . . Πράγματι σὲ θέλω τετραγαμένον. — Καὶ πῶς να μη με ταραῆ τοιούτο συμβᾶν, Εὐφροσύνη; Ἡμῃν ἔτοιμος να μεταβῷ εις τὸν Ναόν· ό ἵππος μου ήγριώθη και μ' ἐρριψε κατά γῆς. — Ἡτο ό συνήθης ἵππος σου, οὐ τακτικῶς ἐπέκινεις; — Ο αὐτός. Εἰς την πτωῖον ἔπεσε και τὸ στέμμα μου και συνετρίθη. — Ἀλλ' ὅπως ἀπίστευτον! ειπεν ή Εὐφροσύνη, και τὸ πρόσωπὸν της ἐγένετο σοδαρόν. — Δὲν με φοβῆθῃς ή πτωῖς από του ἵππου· εν τοῖς πεδίοις της μάχης ό ἵππος συναιθίζει εις τὰ ταῦτα — ἀλλ' ή πτωῖς του στέμματος μου . . . — Καὶ ὅμως και αὐτῆ ήτο φυσικῆ συνέπεια της από του ἵππου πτώσεως . . . — Ο συλλογίσου, Εὐφροσύνη, ὅποιος κακὸς οἰωνὸς είναι τοῦτο. Δὲν νομίζεις ότι ό οὐρανὸς θέλει να μοι ἀναγγεῖλῃ μέλλοντα δεινά; — Κακὸς οἰωνός; ἐπανάθεον ή Εὐφροσύνη ἐλαφρῶς μειδιῶσα. Πῶς είναι δυνατόν, φυσικώτατον συμβᾶν να ἐξηγηθῆ ως κακὸς οἰωνός; Πῶς δύνανται ό οὐρανὸς να μεταχειρισθῆ ἄλογον, άγριον ζῶον ως προσήτην των μελλουσῶν ἡμῶν τυχῶν; — Ο βασιλεὺς, ἀνοηγεῖς ἄνευ αἰτίας· ζῆταις να εἰρῆς σημαῖσιν τινὰ ἐκεῖ, ένθα οὐδεμία ὑπάρχει σημασία. Πρὸς τί δὲν ἀποβάλλεις τὸν καλαῖον ἄνθρωπον; Αλέξιος, ειπεν ή Εὐφροσύνη πλησιάζουσα και θέτουσα την λευ

καὶ αὐτῆς χειρὶ ἐπὶ του ὤμου του συζύγου της, Ἄλέξιε, εἰπέ μοι, διατι θαλίξῃ; — Πῶς να μη θαλίξαι; ήρώτησεν ό Αλέξιος ὀψῶν τὸ θέλημα του πρὸς την συζύγῳ του ως ει θέλων ν' ἀντήλθῃ ὄραρος εν τῇ ἀταρχῇ αὐτῆς φεθαλμῷ. . . Τὸ στέμμα ὅμως συνετρίθη! Τὸ ήκουσε, Εὐφροσύνη; Καὶ τὸ στέμμα είναι τὸ σύμβολον της βασιλικῆς ἐξουσίας, είναι τὸ αὐλογημένον ὑπὸ της ἐκκληρίας σημεῖον του αυτοκράτορος!

— Τι λέγεις, Αλέξιε; Κρίκος ἐκ πολιτιμότερου ή ἀγενεστέρου μετάλλου; . . . Δὲν είναι τὸ στέμμα τὸ παρέχον την ἐξουσίαν, ἀλλ' ή κεφαλή, ή τὸ στέμμα φέρουσα. Πῶσας κεφαλὰς δὲν ἐκόσμησαν ἑθῆς ό κρίκος οὗτος! Ἡσαν και ὅλα ἄξια να φέρωσι στέμμα;

— Ἐγὼ ὅμως δὲν ήδυνάμην ή να ὑμωήσω τοῦτο ως κακὸν οἰωνόν.

— Σὺ θεθάεις, Αλέξιε, ειπεν ή Εὐφροσύνη, ής τὰ χεῖλι ἐπέσπετε λεπτὸν εἰρωνείας μειδίαμα, οὐ, οτις κατακαμάνεουσι υπό του ματαίου φόβου της δεσποδαιμονίας και ζῆταις να ἐξηγήσῃς και τὰ ἀπλουστερα και φυσικώτερα συμβᾶντα κατά τὰ διδάγματα της δεσποδαιμονίας. . . Ἔσο άνήρ, Αλέξιε! Περιρρῶναι τὰς μικροπρεπῆς ταύτας ἰδέας. — Θά ἔτοιμάσωμεν νέον στέμμα, ὑραιότερον και πλουσιώτερον. — Μη δὲν θραύεται πολλὰκις εν τῇ μάχῃ ἕφος ἀνδρῶν στρατηλάτου; Ἄλλοιμονον, δὲν ἔπρεπε να τὸ ἐκλάβῃ ως κακὸν οἰωνόν! Ἄλλοιμονον εις τὸν ἄνθρωπον, οτις παραδίεται εις τὰς ἀρχαίας της παιδαριώδους δεσποδαιμονίας! . . . Ἔσο άνήρ, Αλέξιε! Σὺ δὲν ἐπόθῃθῃς ἑνώπιον πραγματικῶν κινδύνων — και νῦν να σὲ ποιῆ ή ἰδιοτροπία ἐνός ἴππου; . . . — Ο βασιλεὺς με ἀπόκρυφον την ἀδονομίαν ταύτην και ἄξιον μετὰθῃ πολλὰκις εν τῷ Ναόν. Ο λαὸς δέον να πεισθῆ, ότι εν τῇ στήθῃ του βασιλείας του πάλαι καρδιά ἀνδρική. Τι θά εἴπωσι οι ἔχθροι σου, ἂν οὐ αὐτὸς τοιαῦτα βλοα τοῖς παρεγῆς; . . . Δὲν θέλουσι θρασυθῆ ἔνν τὸ αὐτὸ τοῖς διῆς ἀφορμῆν να σὲ καλῶσι δειλὸν και ἄνανδρον; . . . Ἔσο άνήρ, Αλέξιε! Ἐπὶ τῶν οὐρανῶν.

σωματοφύλακων και ἀνήγγειλεν ότι ό Ἰωάννης Αἰγῆς ἐζήτει να ἐμφανισθῆ ἑνώπιον του ήγεμόνος οτις τῇ ἀνακοίνωσῃ σπουδαῖον τινὰ εἶδῃαν.

Ο Αἰγῆς ήτο, ως εἶπομεν ἀνωτέρω, εις των πιστοτέρων του αυτοκράτορος ὀπαδῶν. Ἡτο δὲ ό μόνος οτις ειχεν ἀείποτε ἐλευθέρην την εἰσοδόν εις τὰ βασιλικὰ δωμάτια. Ο Αἰγῆς ἀνήκεν εις την τάξιν ἐκεῖνην των ἀνθρώπων, οἵτινες κατέχουσι την ἐπιτηδεῖσθῃτα να ήναι πάντοτε ἀπαράιτητοι. Η ἐπιρροή της αυτοκρατορίας εις μεγάλας μεν ήλάττωσε την ἐπιρροή του αὐλικῶν· οὐχ ήττον ὅμως ό Αλέξιος ἀνεθυμῶντο ἀείποτε μετ' ἀγάπῃς του φίλου, οτις τούσων ἐνθέρμας τὸν ειχεν ὑποστηρίξει.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΝΩΜΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.

Η ἀγνωμοσύνη των ἰθύνων περιμένα πολλὰκις ν' ἀποθάνωσι οι μεγάλοι άνδρες, οτις ἐνωσῇ ότι ἦσαν ἄξιοι να ζήσωσι. Β.

Μισῶ τὸν φανατισμόν εν τῇ πολιτικῇ, ως ἀποστρέφομαι αὐτόν και εν τῇ θρησκείᾳ. Φριδερικός ό μέγας.

Η οἴσῃς είναι ἐξ ὅλων των ἐλαττωμάτων του πνευμάτος τὸ θλακωδέτερον και πολυδαπανώτερον. Γ. Βαλλέρ.

Η πολιτικῆ εἶαι ή πρώτη των τεχνῶν και τὸ ἔσχατον των επαγγελμάτων. Β.

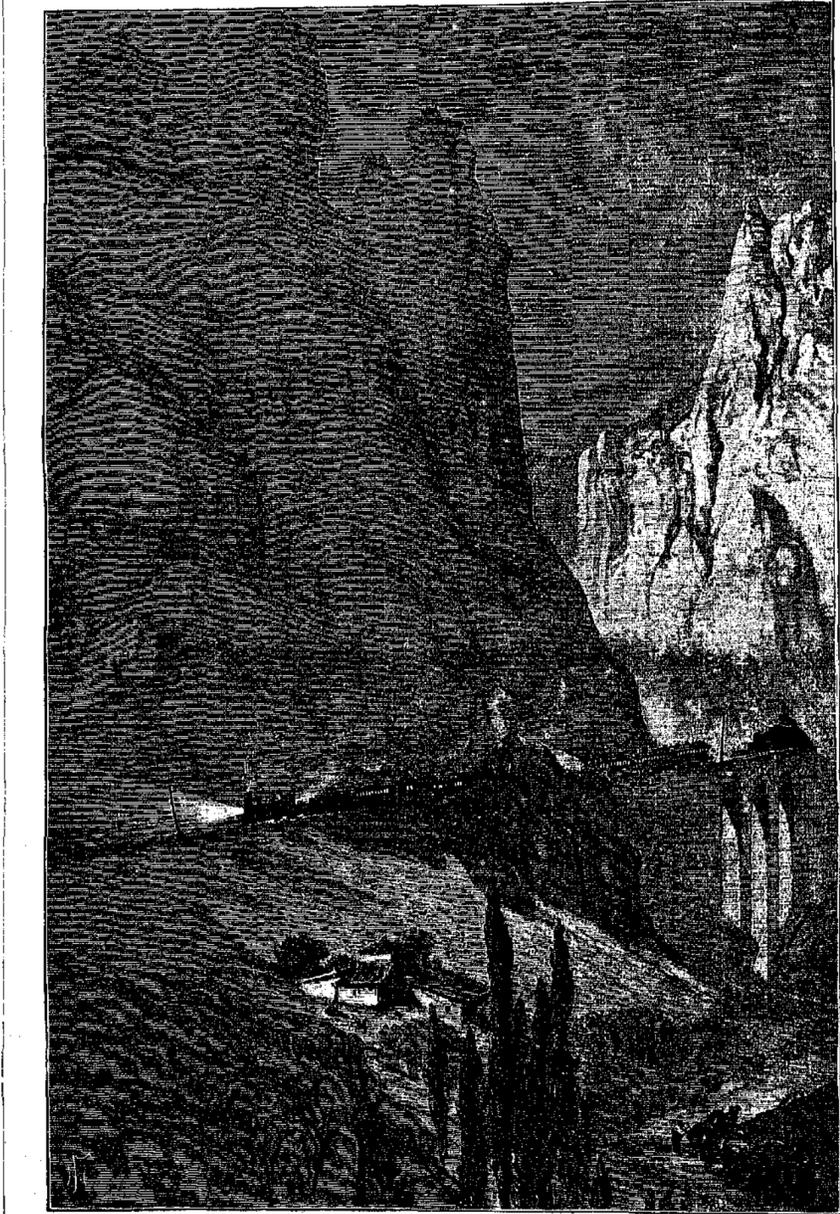
Ἄλογοι σαφεῖς και ὀριστικοί, ἐκφράζοντες ἰδέας καθάρας, είναι ό θάνατος πάσης συζητήσεως. Δεσποῖς.

Η ἀμεροληψία είναι ή ἰσχύς του ἱστορικοῦ και ή ἀδυναμία του δημοσίου άνδρός.

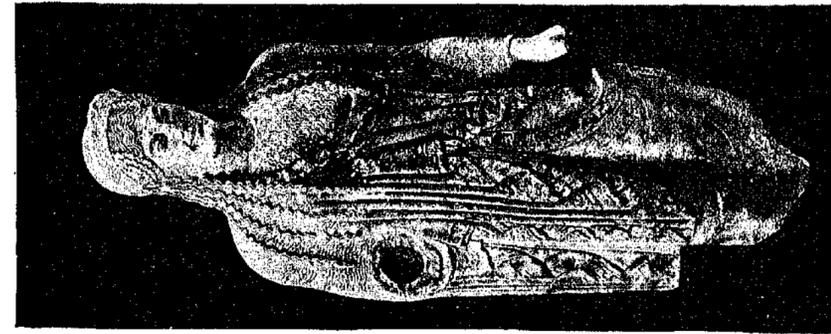
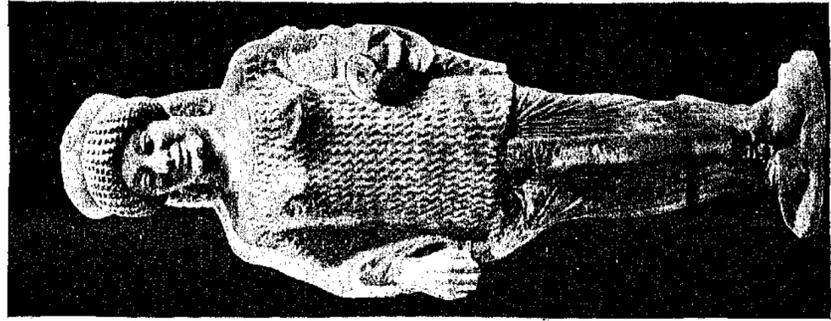
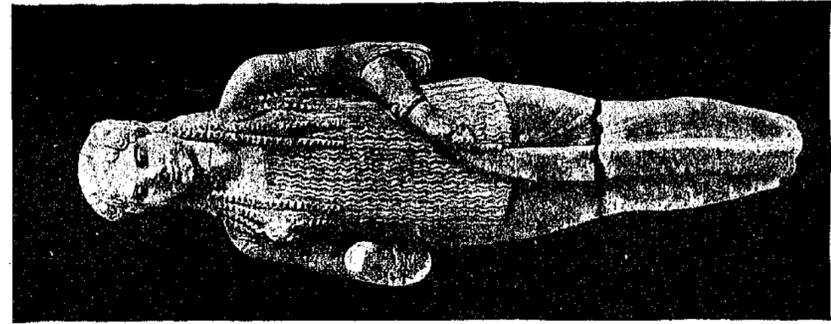
Εὐκόλον είναι πάντοτε να ζῆ τις μετὰ των ἔχθρῶν του, δύσκολον ὅμως μετὰ των φίλων του. Βερού.

Τὴν πιστήν γυναῖκα πάντες θεωμάουσι· ἀπάρουσι ὅμως και γυναῖκες ματριφόρονες, αἵτινες δὲν ἔχουσι την φιλοσοφίαν να θεωμάουσαι παρὰ των ἄλλων. Μαρβῶ.

ΤΑ ΣΤΕΝΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΡΒΟΥ ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑΙ.

ΤΑ ΕΝ ΤΗΙ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ ΑΘΗΝΩΝ ΕΥΡΕΘΕΝΤΑ ΑΓΓΛΜΑΤΑ.

ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΥΡΕΘΕΝΤΑ ΑΓΓΛΜΑΤΑ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 73.)

ΚΑΤΑ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἐξετέλεθησαν ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἀνακατασκευαί διευθυνομένη παρά τοῦ γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, Κυρίου Π. Καθβαδία, αἵτινες ἔσχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν εὕρεσιν δεκατεσσάρων ἀρχαίων γυναικείων ἀγαλμάτων. Τὰ ἀγάλματα ταῦτα εὐρεθέντα εἰς βάθος 8—4 1/2 μέτρων ὑπὸ τὸ σημερινὸν ἔδαφος ἔχουσι μεγάλην ἀρχαιολογικὴν σημασίαν ἰδίως διότι ἐν αὐτοῖς διατηρήθη ὁ χρωματισμός. Παραθέτοντες σήμερον τὴν ἀπεικόνισιν τριῶν, τῶν κυριωτέρων ἀγαλμάτων τούτων συνοδούμενοι τὰς εἰκόνας διὰ τῆς ἐμβριθοῦς ἐπιτημονικῆς διατριβῆς τοῦ κ. Καθβαδία τῆς δημοσιουβείας ἐν τῇ ἀ'. τεύχει τῶν Ἐπιστολῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἔπειτα οἱ ἄριστοι καλλιτέχναι Κύριοι ἀδελφοὶ Ρωμαΐδαι, φωτογράφοι ἐν Ἀθήναις, ἐξέδωκαν ἀεγὰς μετὰ πολλῆς τῆς φιλοκαλίας.

Τὰ πλεῖστα τῶν ἀγαλμάτων τούτων περισπῶσι γυναικείας λαταμένας ὀρθίας, ἐνδεδυμέναις χιτῶνα καὶ ποδῆρας ἱμάτιον, οὗ ἀνέγεται τὸ κρῖνον διὰ τῆς ἀριστερῆς χειρὸς· ἔχουσας δὲ τὴν κόμην διατεταγμένην εἰς μεγάλους ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν καταπίπτοντας πλοκήλους, συγκρατούμενους δι' ἀκτινωτῆς ὡς τὸ πολὺ στεφάνης, ἔχουσας γεγραμμένον ἀνθῆμον καὶ ἐπίσθε, ὃ λίαν παράδοξον, μαλακρόν. Ἡ δεξιὰ χεὶρ ἦτο προτεταμένη ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος καὶ ἐκράτει τι, μῆλον ἴσως ἢ καρπὸν βλαστῆς, ὡς ἐκ τινων εὐρεθέντων τεμαχίων ἐγλυόταν. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὑπάρχει μέγας ὀρθογώνιος ἦλος προσεκκολλημένος ἐν τῇ μέσῃ τοῦ κρανίου καὶ πρὸς τὰ ἄνω ἐστρωμένος, οὗ τὴν χρῆσιν δύσκολον εἶνε ἐννοήθη. Ἦτος ἔχουσας ἐγγρημαίους πρὸς ὑποβάσσειν οὐκ ἐπιπέδους, προφυλάσσοντες τὰ ἐν ὑπαίθρῳ ἀνακείμενα ἀγάλματα ταῦτα ἀπὸ τῶν ἐροῶν καὶ τοῦ ἡλίου· τοιαύτη δὲ προφυλακὴ ἦτο ἀναγκαία πρὸς διατήρησιν τοῦ πλοοσίου χρωματισμοῦ, ὃν ἔφερον τὰ ἀγάλματα.

Τὸν τόπον τούτων τῶν γυναικείων σώματος ἐγγρημαίωσαν μάλιστα ἐκ τῶν ἐν Δῆλῳ εὐρεθέντων ἀγαλμάτων (Bulletin de com. hell. 1879) ἀλλὰ τὰ νέα ἡμῶν ταῦτα εὐρήματα διακρίνονται ἐπὶ ἐπιμελεῖα καὶ λεπτότητι ἐργασίας καὶ ἐπὶ ἱκανῇ χάριτι. Ἐν τοῖς γνωρίσμασι δὲ τούτοις ἀναγνωρίζομεν τὴν Ἀττικὴν τέχνην καὶ τὰ σπέρματα ἐκεῖνα, ἐξ ὧν ἐμελλεν αὐτὴ ν' ἀναβλαστήσῃ μετ' ὀλίγον θαλαρᾶ καὶ ἀκαμαὶ καὶ ἀνέλιθη οὕτως εἰς τὴν ὑπερίστην τῆς τελειότητος θαυμάσια. Ἰδιάζον δὲ ἐν τοῖς ἀγάλμασι τούτοις εἶνε μάλιστα ὃ ἐν αὐτοῖς διατηρούμενος πλοοσίου χρωματισμός. Τὰ χρώματα εἶνε πράσινον, τὸ καὶ κάλλιον τῶν λοιπῶν διατηρούμενων, ἐρυθρῶν, κυανοῦ καὶ ὑπόφαιου (τούτου διατηρεῖται ἐν τισι τεμαχίοις). Δὲν ἦτο δὲ ἅπασα ἡ ἐπιφάνεια κεχρωματισμένη, ἀλλὰ μέρη τινὰ τῶν γυναικείων μορφῶν καὶ τοῦ ἱματιοῦ. Ὄντως οἱ παρυφαὶ τοῦ χιτῶνος καὶ τοῦ ἱματιοῦ ἔχουσι γεγραμμένας πράσινον καὶ ἐρυθρῶν χρωματι ταινίας καὶ μενάνθους καὶ ἡ ἐπιφάνεια αὐτῶν εἶνε κεκοσμημένη διαφόροις κοσμημασί, αἱ ἔχουσι σχῆμα οἴοντι ἀνθῆμου καὶ βόδακος· ἡ κόμη ἦτο ἐρυθρῶν χρωμάτων κεχρωμασμένη, ὡσαύτως κεχρωμασμένοι ἦσαν οἱ ὀφθαλμοί· ἐνὸς θωκῶς (Πλ. IX) εἶνε ἐθνεῖται ἐκ χυροσταλλοῦδου οὐρακτῆς ὄλης.

Καθ' ἑαυτὰ δὲ ἐξετάζομενα τὰ ἀγάλματα ταῦτα καὶ συγκρινόμενα πρὸς ἄλλα δεικνύουσιν ἱκανὰ καὶ διδακτικὰ παραλληλάς, οὐχί

τοσούτων ἐν τῇ διαβάσει τοῦ ἱματιοῦ, ὅσον ἐν ταῖς μορφαῖς τοῦ προσώπου, οἷον ἐν τῇ κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥτιον τυπικῇ μεσιδιμασί τῶν χειλέων, ἐν τῇ διαπλασίῃ καὶ τῇ στήθει τῶν ὀφθαλμῶν, κ.τ.λ. Αὐταὶ δὲ αἱ διαφοραί, ἡ εὐρεσις ἀγαλμάτων τῆς αὐτῆς μορφῆς εἰς διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη (Πλ. τῆς Δῆλου εὐρήθησαν ταῦτα καὶ ἐν Ἑλευσίει· ἴδ. ἐφημ. Ἀρχ. 1884 Πλ. 8). Καὶ ἡ ἀκρα καὶ ὑπερβολικὴ, οὕτως εἰπεῖν, ἐν αὐτοῖς παρατηρούμενη σχηματισμοῖς δεικνύουσιν ὅτι ὁ τύπος οὗτος ἵσχετο πολλάκις τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς πόλιν χρόνον ἀματάβλητος διατηρούμενος οὕτως ὑπὸ τῆς παραδόσεως. Ἐκ τούτου καταφανὲς εἶνε ὅτι δυσκόλως δυνατόν ἐστὶ ἐννοῆσθαι τὴν εἰκονίζουσαν ἀκριβῶς τὰ ἀγάλματα ταῦτα. Ναὶ μὲν ἐν τισι τῶν προσώπων παρατηροῦνται ὑποκειμενὰ γνωρίσματα, ἐξ ὧν ὀρθῶς δυνάται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἰκονίζουσαν ἴσως ἱερείαν τῆς Ἀθηνῶν ἢ ἄλλας τινας γυναικείας, ἀλλὰ τὰ ὑποκειμενὰ ταῦτα γνωρίσματα δύναται νὰ εἶνε ἀποτέλεσμα ἰδιαίτης τεχνολογίας τοῦ τεχνίου. Ἐξ ἄλλου ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι εἰκονίζουσι θεῶν τινα, ἡ θεὰ αὕτη ἴδιον εἶνε εἰκότως ἢ ἐν τῇ Ἀκροπόλει λατρουμένη πολιοῦχος Ἀθηνᾶ· τοιούτους θωκῶς τύπος τῆς Ἀθηνῶν φαίνεται ἡμῖν παράδοξος.

Τὸ μάρμαρον δὲ ἐξ οὗ εἶνε πεποιημένα τὰ ἀγάλματα ταῦτα φαίνεται ὅτι εἶνε πῆριον καὶ οὐκ οὐχὶ ἐξ ἑνός, ἀλλ' ἐκ πλείωνων τεμαχίων πρὸς ἀποσφύγη, ὡς φαίνεται, τῆς ἀνάγκης τῆς μεταφορῆς καὶ χρήσεως μεγάλων ὀγκῶν μαρμαροῦ. Ἰδίως ἐξ ἑτέρου τεμαχίου εἶνε οἱ κάτω πόδες ἀπὸ τοῦ μέσου περιπύου τῆς κνήμης, καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος προτεταμένος δεξιὸς πῆχυς, ἐνίοτε δὲ καὶ ἡ κεφαλὴ. Γίνεται δὲ ἡ σύνθεσις τῶν διαφόρων τεμαχίων κατὰ τῆς παραδόσεως καὶ πρωτοφανῆς μοί. Ἔως εἰσέρχοντο τοῦ γνωστοῦ ἡμῖν τρόπου τῆς διὰ χυλοῦν γέφυρον συνδέσεως· τὸ ἔπειτα ἀγλατῆ τῶν συνδέσεων μέρων ἔγει μακρὰν προσέοχον τοῦ λίθου καὶ ἀποτελεῖ οὕτως οἰκὸν ἔμβολον, ὑπερπερικυλισμένον λευκῇ τιμὴ κολητικῇ ὄλη ἐμπήγνεται εἰς ἰσομετέρη ὄλην τοῦ ἐτέρου μέρους. Ἡ κολητικὴ αὕτη ὄλη δὲν εἶνε γύψος, ὡς φαίνεται, ἀλλ' ἀσβεστός, καθ' ὃ ἐβεβαίωσε με ὁ καθηγητῆς τῆς Ὀρυκτολογίας κ. Κ. Μητσόπουλος.

Ἐρρέθησαν δὲ ἅπαντα τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀγάλματα κειμένα ἀναμεί μετὰ διαφόρον κοινῶν λίθων, ἀρχαίων ἐπιγραφῶν καὶ ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν οὐκ ἐπιπέδου κίονος ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Πολυκείδος Ἀθηνῶν καὶ διαφόρων θάβρων, οὕτως, ὡς τε ἀπέτελλον στρώμα θείνον ὀλίγη ἀνάσθη τῶν θεμελίων λίθων τοῦ τεῖχους τῆς Ἀκροπόλεως μέχρις αὐτοῦ τοῦ θράχου. Τὸ στρώμα τοῦτο ἀπετελεῖτο ἐκ τριῶν ἐπαλλήλων στρωμάτων, ὧν ἕκαστον συνέκετο ἐκ διαφόρων κοινῶν λίθων, ἀγαλμάτων, κεφαλῶν, ποδῶν καὶ λοιπῶν τεμαχίων, ἐπιγραφῶν, ὑρωματίων ἀγγείων, τεμαχίων ἄνθρακος καὶ ἐκ χύματος· ἀπεχωρίζεται δὲ ἕκαστον στρώμα ἀπὸ τῶν ὑπερῶν καὶ κάτωθεν αὐτοῦ διὰ στρώματος λατόνης προερχομένης ἐκ τῶν ἀντιστοιχοῦντων λίθων τοῦ τεῖχους.

Ἐκ τῶν ρηθέντων δὲ ὄλην εἶνε ὅτι τὰ ἀγάλματα ἐτέθησαν ἐκεῖ, καθ' ὃν χρόνον φηκοδομεῖτο τὸ τεῖχος, διότι ἂν ἐτίθητο ὑστερότερον δὲν ἴδιον ἐκεῖνο τοσούτον κανονικῶς ἢ ἐξ ἐκείτης οὐραίας λίθων τοῦ τεῖχους προερχομένη λατόνη. Ἀλλὰ τὸ προκειμένον τεῖχος (ἢ τοῦλάχιστον τὰ θεμέλια αὐτοῦ) εἶνε κατὰ μέγιστον πιθανότητα αὐτὸ τὸ τεῖχος, ὅπερ φηκοδοῦσαν οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὰ Περσικά, ὡς ὑποβόλοισι καὶ αὐτὰ τὰ γενόμενα εὐρήματα, ὁμοίως οὗτε τῶν ἀγαλμάτων οὕτε τῶν ἐπιγραφῶν, οὕτε τὰ εὐρεθέντα ἀρχιτεκτονικὰ μέλη φαίνονται προεργάμενα ἐξ ἀποχρῆς ὑστερωτέρας τῆς τῶν περσικῶν χρόνων.

Τούτου δὲ οὕτως ἔχοντες, τὴν εἰς τὸ πρῶτον ὁ λόγος μέρος ὑπερῶν τῶν ἀγαλμάτων δυνάται νὰ ἐξηγήσωμεν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Πέρσαι, εἰσελάσαντες εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνῶν ἔβασαν καὶ τὰ κακεῖσε ἀνακείμενα ἀγάλματα κατεστρωμένως σπάζσαντες αὐτὰ ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν θάβρων, πύδας καὶ κεφαλὰς συντρίβαντες καὶ ἐπιφάνεις· ἀπανελευθέντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰ μὲν ἱερὰ τῶν θεῶν ἀπεφάσαν καὶ ἐβόησαν νὰ ἀνεγείρωσι λαμπρότερα καὶ μετὰ προπέστερα, τὰ κατεστρωμένα θωκῶς ἄλλα εἰς οὐδὲν ἐδύναντο πλέον νὰ μεταχειρισθῶσι· οὐδὲν μᾶλλον καθ' ὅσον ταῦτα δὲν ἦσαν πραγματικὰ ἀγάλματα ἀλλ' ἀναθήματα, διασκευαστικῶς ἀγάλματα, ἄπερ κατεστρωμένα εἶνε ἐλαχίστην εἶχον ἀξίαν. Συγγρημῶς ἠθέλησαν, ἢ ἔνεκα ὧν ἐμελλον νὰ ἀναγενοῦν μεγάλα τερατῶν οἰκοδομημάτων ἵνα ἢ ἐπιφάνειαν καὶ ἀνοψώσωσι κατὰ τὸ ἐκείνην ἄλλὰ πρὸς τοιαύτην ἐπιφάνειαν εἶχον ἀξίαν οὐκ ἐλάττωσαν ὅτι ὑπερῶν εἶνε ὑπάρχοντες ἐπιφανείας τῆς Ἀκροπόλεως ἐκ τῆς περὶ ἐκείνης κατεστρωμένης ἀγαλμάτων, ἐπιγραφῶν, θωκῶς ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμενα ἀγάλματα μεταχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὄγκον καὶ ὡς ἔρριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἄνω τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σχηματισθῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶνε οὐκ οὐκ ἴσως, εἶσι καὶ μεγάλην ἀξίαν ἔχοντα, ὅσα ἐκ τῶν κέντρων καὶ κατεστρωμένων οἰκοδομημάτων καὶ εἰ τὸ ἕτερον. Τὰ προεργάμε

νο, τὸν φίλον ὅστι μοι λείπει, καὶ ὃν θά ἤδου-
νάτου νὰ εὖρω μετὰ τῶν ἀνθρώπων, οὗς ἡ
εὐτυχία ἀθεῖ μακρὰν μου.

Διηγῆθην ταῦτα τῇ καλῇ γράτῃ ὅπως δι-
καιολογήσω τὴν ἐκπλήξην, ἣν ἠρόβην ἐπὶ τῇ
θῆα τοῦ ἐπιβλίου, παρετήρησα δὲ ὅτι ἡ συνάντησις
συγγενεῶς τοῦ κυρίου τῆς τῆν ἡδωχάριστες εὐλι-
κρινῶσι.

“Μοὶ προβαίνει ἀνακούφισιν, καλὲ μου κύριε,
εἶπαν· ἐδίσταζον νὰ ἀναμνησθῶ μόνῃ εἰς τὰ
πράγματα τοῦ κυρίου μου· ἦδη ἄγνωστί πρέπει
νὰ γείνη· δοκίμουν σήμερον νὰ ὑπάγω παρὰ τὴν
κυρίω, ὅστις τῆν ἔφερε χροῖματα· τώρα εἶναι πε-
ριττόν, ἂν ὑμεῖς θελήσῃτε ν’ ἀναλάβητε τὰς
ὁποῖσας τοῦ συγγενεῶς σας.” — Δὲν ἔχω τὸ
δικαίωμα, τῇ ἀπεκρίθην· ἀλλὰ δὲν μοι εἶπτε
ἂν σὰς ἄφρονες διαταγῆν τινὰ; — Ναὶ κύριε·
τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καὶ ἦν ἕκαστα τὰ ἔγγραφα,
μοι εἶπεν, ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του ἂν εὖρω
ἐν τῷ οὐρτῇ τοῦτ’ ἐσφαρισμένον φάκελλον,
ὅπου ὑπάρχουν γεγραμμένα οἱ τελευταῖαι θελή-
σεις τοῦ ἰδοῦ ὁ φάκελλος. — Καὶ ὅν τὸν
ἠροῦσα; — Οὐχί, δὲν ἤθελα νὰ τὸ πρῶτον ἀνευ-
ματότερον ἔπειτα... δὲν ἐπεθύμουν τόσον τα-
χέως... Τὰ κλεισμένα αὐτὰ ἔγγραφα μοι ἀνε-
ποίησαν φρίκην... Ἀπευθύνονται πρὸς ὑμᾶς·
θέλατε νὰ τὰ ἀνοίξητε μὴν σὰς ἢ προτιμᾶτε
νὰ τ’ ἀνοίξω ἐγὼ; — Κάμετε, ἀπεκρίθη.

Ἦναίε τὸν φάκελλον· περιείχεν ἄλλα ἔγ-
γραφα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξωφύλλου γραμμάς τινὰς
διὰ τὴν Μαργαρίταν· ἀνεγίνωσκον ἐνῶ ἡ δυ-
σταχῆς γυνὴ ἐπληγέτο εἰς δάκρυα — “Καλὴ
μου Μαργαρίτα, εἰς ὃ ἐμπιστεύομαι τὰ ἔγγραφα
ταῦτα· ἀφοῦ μοι κλείσῃς τοὺς ὀφθαλμούς ἀνα-
γνῶσι τὸ περιεχόμενον καὶ φέρε ἀμέσως πρὸς
τὸν συμβολαιογράφον Κ. Πιγᾶλ, πρὸς ὃν πα-
ρηγέλω νὰ λάβῃ πρόνοιαν περὶ τῶν συμφερόν-
των σου. Ἐπιθυμῶ νὰ ἡσυχάζῃς καὶ νὰ μὴ
βηρητῆς πλέον· Ὑγιαίνει Μαργαρίτα· ἔταν
ὁ ἀναγινώσκων τὰς γραμμάς ταύτας· ὁ κύριός
σου θὰ ἦν εὐτυχῆς· ἀνοήτου μὲ ὅπως μὲ ἀγα-
πᾶς οὐχὶ ἴνα μὲ οὐκ εἰσέλθῃς.” — Ὁ εὐγνωμόνων
φίλος σου Κάρλος Βίδμερ.

Τὰ λοιπὰ γράμματα ἦσαν ἀνοικτὰ, ἐκτὸς τοῦ
πρὸς τὸν συμβολαιογράφον· τὰ διέτρεξε πρὸ τῆς
Μαργαρίτας. Τὸ ἐν περιείχε τὸν κατάλογον τῆς
περιουσίας τοῦ θανόντος· τὸ ἕτερον τὴν διαθήκην·
ἐπιπέθῃ τὸ δεύτερον τοῦτο δύναται νὰ παράσῃ
ἐνδιαφέρον τι εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε παρακολου-
θήσαντας τὴν διήγησίν μου, σημεῖω τὰς δύο
διατάξεις, ἃς περιείχε·

“Στερούμενος φυσικῶν κληρονόμων κατα-
λείπω ἐκ τῶν ὑπαρχόντων μου (κατὰ τὴν ἐσθ-
κλειστον σημείωσιν) τὸ ἥμισυ εἰς τοὺς πτωχοὺς
τῆς κοινότητος ἔθνα ἢ οἰκία μου, τὸ ἕτερον
ἥμισυ εἰς τὴν Μαργαρίταν Βασίαν, ἐπιθυμῶν οὕτω
ἀσθενῶς νὰ ἐκφράσω αὐτῇ τὴν εὐγνωμοσύνην μου
δι’ ὅσας φροντίδας ἔσχεν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπὶ εἰκοσιν
ὀλόκληρα ἔτη. Ἐπιθυμῶ, ἂνε οὐδενὸς ἔθρου,
νὰ κατέχῃ καὶ κατοικῇ τὴν οἰκίαν ἔθνα ἐξή-
σαμην ὅμοι. Κληροδοτῶ αὐτῇ πρὸς τοῦτους, ἐκτὸς
τοῦ ἂνε μεριδίου, ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ ἐπιπλα, ὅσα
θὰ εὐρεθῶσι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου μου.”

“Παρὰ τῆς συζύγου μου καὶ τῆς μητέρας τῆς
ἐκκληρονόμου τὸ ποσὸν τριῶν χιλιάδων φράγ-
κων καὶ διάφορα ἀντικείμενα κατὰ τὴν ἐσθ-
κλειστον σημείωσιν. Ἄγνωστος ἂν ἡ κ. Λουδο-
βίκος Λεμόρου, ἐξάδελφος τῆς συζύγου μου,
“Ἡ ἀνομή” ἦτο ὁ πλησιέστερος συγγενὴς μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς· ἐν ἐλλείψει αὐ-
τοῦ ἢ ἐτέρων δικαιοῦχων, καὶ τὸ μέρος τοῦτο
τῆς κληρονομίας νὰ περιέλθῃ κατ’ ἴσῃν μοῖραν
“εἰς τοὺς ἂνε εἰρημόνους κληρονόμους.” —

Ἦμην ἐγὼ, ὃν ὤριζεν οὕτω ἡ διαθήκη τοῦ
Βίδμερ. Ὅτω ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ γεγοῦ-
των ἀγνώστων μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης προ-
ήγγιστον ἐπὶ πλὴν πρὸς τὸν ἀτυχῆ τούτον ἀν-
θρώπον, πρὸς τὴν νεαρὴν συζύγον του, πρὸς τὴν
προσφιλεῖ θείαν μου, καὶ κατὰ παράδοξον συγ-
κυρίαν ἐγγινόμεν κύριος τοῦ ἐπιβλίου ἐκεῖνου, τῆς
ἔθρας, τῶν παλαιῶν ἐπιπλαῶν, ὃν ἡ θῆα δια-
σχίζουσα τὰς ἀσχηματίας τοῦ παρελθόντος βίου
μου μ’ ἐπανέφερον εἰς τὰς χαρωπὰς ἡμέρας τῆς
παιδικῆς ἡλικίας. Τὸ ἐπιβλίου ἰδίως μοι ἐφαί-
νετο θρασυρὸς πολυτίμος· ἀνεπόλουν αὐτὸ συχνά,
ἐκκέφθην πολλὰκις πόσον ἂν ἐπεθύμουν νὰ ἀνε-
γίνωσκον ἐν αὐτῇ ὡς ἡ θῆα μου, ἐκ τῆς ἀνα-
γνωσῆς τοῦ ν’ ἀνεγίνωσκον ὡς ἐκείνη ἡσυχίαν καὶ
γαλήνην καὶ ἀνευροῖαν ἀνελεπίστως τὸν και-
νὸν τούτον φίλον ὑπεσχόμην ἐν ἐμαυτῇ ἡδέως
νὰ καλλιερῆσάω τὰς σχέσεις του καὶ νὰ μὴ ἀνε-
χωρισθῶ πλέον αὐτόν. Ἐφ’ ἔσον τὰ πράγματα
ταῦτα ἀπεκαλύπτοντο ἔθλασκον τὴν Μαργαρίταν
προσβλέπουσαν με μετὰ αὐτόντος ἐπιθυμῶν ἀσθε-
σμοῦ ἔχων τὴν οἰκίαν ἐκείνην διάχρυσον, ἣτις
ἐχαρακτήριζε μέχρι τοῦδε τὰς συνομιλίας μας.
Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ αὐθεντία ἦν εἰς ἐπ’ αὐτῆς
ὁ κύριός τῆς μετεβίβασθη εἰς ἐμὲ καὶ ὅτι κλη-
ρονομήσας τι ἐκ τῆς περιουσίας συνεκκληρονόμου
ἐπίσης καὶ τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τῶν ὑπερ-
ροσίων καὶ τῆς ὑπακοῆς τῆς πιστῆς γράτας.
Ἠγάθη καὶ στερήσασα ἡσυχίας τὸ κῆθισμα παρὰ
τὸν τοῖχον ἴστατο εὐλαστῶς μακρὰν μου ἀνα-
μένουσα ὅπως τῇ ἀποτίειν τὸν λόγον “Μαργα-
ρίτα, εἶπον, οἷς ἡ φίλη τοῦ Βίδμερ, παρακαλῶ,
λάβετε τὴν θέσιν σας καὶ ἀπεφύγετε ὅτι εἶσοθε
κυρία ἐνταῦθα τόσον διὰ τῶν ἐγγράφων ὅσον
διὰ τῶν ἀρετῶν καὶ τοῦ χαρακτήρος ἄτινα σὰς
καθιστοῦσιν ἀξίαν παντὸς σεδασμοῦ.” — Ἦ καλῇ
γράτῃ ἐπληροῦσα τότε, ἀλλὰ μὲλλον ἐξ ὑπακοῆς
καὶ ὅπως μὲ εὐχαριστήσῃ ἢ ἐκ συναισθήσεως
τῶν λόγων μου, διότι ἡ καρδία τῆς εἴσοθε ἀγνή
καὶ ἀφωσιμένη ἦτο εὐγενὴς ἐξ ἐνοστικτοῦ καὶ
μεγάλῃ ἐν τῇ ἀγνοίᾳ τῆς.

Ἐπελήθη ἡ ἀμέσως τῶν ὑποθέσεων τῆς κλη-
ρονομίας καὶ τῶν μέσων ἔθως θέσω ὑπὸ τὴν
κατοχὴν τῆς Μαργαρίτας τὴν μικρὰν περιουσίαν.
Δὲν ἐκοπίασα πρὸς τοῦτο, χάρις τῇ ζῆλῳ ὃν
συνήντων παρὰ τῆ κ. Πιγᾶλ· οὗ ἡ καρδία
εὐαίσθητος· καὶ πλήρης εὐλαστῆρας εἶχε κατα-
νοήσας ὁμῶς τὴν ἰσότητά τῆς διαθήκης τοῦ
Βίδμερ. Παρέλαθον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου τὴν Μα-
ργαρίταν κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἀρχῆς σφραγιστὴν τὸν
ἀντικειμένον καὶ ἐν διαστήματι ὀλίγων ἔθδο-
μάδων καταναλωθῆσασιν εἰς δικαστικὸς τινὰς τό-
πους ἀπαρτιτῆτος καὶ εἰς τὴν ἀκριβῆ διαλογὴν
τῶν ὑπαρχόντων ἐπανήλθον ὅπως ἐγκατασταθῶ
ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Βίδμερ. Μετὰ τὰς ἡμέρας
ταύτας τῆς ἀπουσίας ἡ Μαργαρίτα ἐπανεῖθε τὴν
οἰκίαν μετὰ ζωηρᾶς συγκινήσεως καὶ ὁ πόνος
τῆς ὑπεκκαυθεῖς ἐκ τῆς θέας τῶν ἐρήμων ἐκεί-
νων τόπων ἀναβῆθῃ εἰς λυγμούς καὶ δάκρυα.
Ἀναίσθητος διὰ τὴν γαλήνην τῆς νέας τῆς κα-
ταστάσεως ἐσκέπτετο μόνον τὸ παρελθόν. Ἐθρή-
νει πικρῶς τὸν κύριόν τῆς καὶ ἐφαίνετο μὴ δυ-
ναμένη νὰ ζῇ ἐν τῇ κόσμῳ χωρὶς νὰ ὑπηρετῇ
ἐκείνον· διέβλεσκον ὅτω ἐν τῇ ἀτυχῇ ταύτῃ
γράτῃ ἐν ἔτι ὄμμα προσωριμὸν νὰ ταχῇ ἐν τῇ
λύπῃ διαπραγμάντος θεομοῦ.

“Μαργαρίτα, τῇ εἶπον, μὴ ἐξαντλήσῃς οὕτω
“διὰ κύριον, ὃν γνωρίζετε ὅτι εἶναι εὐτυχῆς ἦδη·
“ἀντλήσατε θάρρος ἐν τῇ ἀναμνήσει τῆς ἀγάπης
“τοῦ καὶ ἐνθουσιάζετε τὴν τελευταῖαν ἐπιθυμίαν
“τοῦ νὰ διέλθῃτε πλέον ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἐλευ-
“θερίᾳ ἐν μέσῳ εὐζωίας, ἣτις τόσον δικαίως
“σὰς ἀπενεμύθη.” Οἱ λόγοι μου ὑπενομιζόντες
αὐτῇ τὴν ἀγαθότητα τοῦ κυρίου τῆς προσεκέλευσαν
ἀφρονότερα τὰ δάκρυα. Τότε κατὰ τὴν ἀπό-
φασιν, ἣν εἶχον σχηματίσει ὅτι διετέλει παρ’ ἐ-
μοὶ τῇ προτίεινα ἀμέσως τὸν σκοπὸν μου.

“Μαργαρίτα, τῇ εἶπον, μὴ ἐξαντλήσῃς οὕτω
“διὰ κύριον, ὃν γνωρίζετε ὅτι εἶναι εὐτυχῆς ἦδη·
“ἀντλήσατε θάρρος ἐν τῇ ἀναμνήσει τῆς ἀγάπης
“τοῦ καὶ ἐνθουσιάζετε τὴν τελευταῖαν ἐπιθυμίαν
“τοῦ νὰ διέλθῃτε πλέον ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἐλευ-
“θερίᾳ ἐν μέσῳ εὐζωίας, ἣτις τόσον δικαίως
“σὰς ἀπενεμύθη.” Οἱ λόγοι μου ὑπενομιζόντες
αὐτῇ τὴν ἀγαθότητα τοῦ κυρίου τῆς προσεκέλευσαν
ἀφρονότερα τὰ δάκρυα. Τότε κατὰ τὴν ἀπό-
φασιν, ἣν εἶχον σχηματίσει ὅτι διετέλει παρ’ ἐ-
μοὶ τῇ προτίεινα ἀμέσως τὸν σκοπὸν μου.

“Ἀκούσατέ με, Μαργαρίτα, ὑπέλαθον ἐπὶ
“πλα ὅσα μοι ἀνέχοισιν ἐνταῦθα δὲν ἔθλα·
“σὰς νὰ οὐκιστοποιηθῶ· ἐπεθύμουν ἐξ ἔθρας
“θῆας νὰ ζήσω μετ’ αὐτῶν, μετ’ ὅμως, ἐν
“σὰς εὐχαριστῆ. — Ἄχ, κύριε, μοι εἶπει
“σως, θέλω νὰ μείνω ἐδῶ καὶ μόνον ἐ
“ἄλλως μοι εἶναι ἀδύνατον· λῆθετέ με
“τὴν ὑπερσίαν σας, γεννῆτα ὁ κύριός ἐμὸς
“τότε δύναμαι νὰ ζήσω... Ἄγαπατε ἐμὴ
“μερ... θὰ νομίσω ὅτι τὸν ὑπηρετῶ ἄλλῃ
“ὅτι τῇ χρησιμῶς εἰς τι.” — “Ἐθῆρα
“Μαργαρίτα, ἀλλ’ ἰδοῦ ὑπὸ ποίους ἔθρας
“σὰς πληρώνω τὴν κατοικίαν κατὰ τὴν ἡ
“τῆς, οὔτε περισσώτερον ὅσον ὀλιγοτέρον
“πρὸς τὴν ὑπερσίαν, ἴνα σὰς ἀποδείξω ὅτι
“νὰ ἦμαι φίλος οὐχὶ κύριός σας, τὴν ἡ
“εὐγνωμόνως καὶ ἀνευ ἀμοιβῆς· εἶμαι μὴ
“τῇ κόσμῳ· ἔχω κ’ ἐγὼ τὰς λύπας μου ἐ
“μὲ χωρίζουσιν ἀπ’ αὐτοῦ, ἀδύνατον ἐ
“τῆς στερήσῃ, ἣτις ὅτι μ’ ἐλάφρυνε κ’ ἐμὴ
“δύναμαι νὰ τὴν εὖρω ἐν ὄριν πρὸς πατῆ
“λου· ἰδοῦ οἱ λόγοι, οἱ κινουίντες με
“εἴσοθε ἐν τῇ ἀποχωρητηρίῳ τοῦτῃ καὶ ἡ
“νεώσω τὴν ζωὴν μου μετὰ τῆς ἐθῆρας
“ὅτι ἐχῶμεν τὸ ἐνδιαίτημά μας, ὅτι ἐ
“τὴν ἐπιθέσειν μου τὰ συμφορὰν ἐ
“ἡ ἀμοιβή τῆς αὐτῆ τῶν ἐκθουλοῦσασιν ἐ
“προσευχῆ ἐπὶ μὲλλον. Ἰδοῦ, προσέει
“πέσω τὸν κύνα, ἰδοῦ ὁ κύριός μας φίλι
“γαρίτα· δὲν εἶναι θανάτῳ νὰ μοι ἐπ
“χωρήσῃτε· δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ ἐ
“στερήσω ἂς τὸν ἔχομεν λοιπὸν ἀπὸ κα
“Οἱ λόγοι μου τὴν ἡδωχάριστον πρῆ
“Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ πρῶτον
“γραίας κατέστη ἡμερώτερον· εἰσεβῆσασιν
“σὺμφωνον πρὸς τὰς ἐξείς τῆς ἀσχηματίας
“μερὸν εἰς φροντίδας ὅπως διασκεδάσῃ τῆ
“ἡ ἀφοσιώσις ἦτο ἀνάγκη διὰ τὴν κηρι
“τῆν, τὴν περιπέθῃ καὶ γενναίαν ὑπερ
“κύριον, περιποισίθῃ τινὰ, λησμονεῖν
“χάριν ἄλλου ἦν δι’ αὐτὴν προσωριμῶ
“τοῦ θῆου· καὶ χωρὶς νὰ δύναται κ
“ὑπερῶν τῆς καταστάσεως τοῦ ὑπερ
“γεννῆς τὴν ταπεινὴν θέσιν καὶ τῇ
“χορίαν εὐπρεπείας ἢ ἀμοιροῦσιν οὐχ
“οἱ κύριοι. —

Ἄφοῦ κατηγάσω ἡμέρας τινὰς ἐ
“ἀσχηματίας ταύτας ἦλλον νὰ συζῆσω
“Μαργαρίτας· μὲ καρδίαν πλήρη γλυκύτη
“εὐφροσύνης ἐπὶ τῇ ἡμέρῃ ἐκείνῃ διαμ
“δὲν ἐσκόπεον πλέον νὰ καταλίπω. Συνε
“ἐν αὐτῇ τῇ ζωῇ μου, διέθεσα κατὰ ἔ
“τὰ ἐπιπλα τῆς θέας ἐν τῇ θαλάμῳ ἐ
“καὶ ἡσθονόμην εὐχαριστήσῃ, ἣς πρ
“ἐτεροῦμην ἔχων παρ’ ἐμοὶ κοινὸν ἐλα
“τοὺς πόνο·ς μου, φίλην συντρέφουσα
“τραπέζῃ μου. Μετὰ τινὰ χρόνον ἐπε
“μοῦ τὸ νεκροταφεῖον, ὅθεν ἐπαρήλθον
“φείς τὴν ἐσπέραν ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τ
“ὅστις μὰς ἐθεώρει πλέον ὡς κύριος τ
“Μεταξὺ τῶν ἐπιπλα τῆς κληρονομ
“τῆς ἀνιάτος ἀσθένειας τοῦ βασιλέως τῆς Βαυ-
“αρίας Λουδοβίκου Β’. ἐπέφερε τὴν ἀνά-
“κην τοῦ διορισμοῦ ἀντιβασιλείως, ὅστις
“νὰ καταλάβῃ τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν ἐν ὀνόματι
“τοῦ βασιλέως. Ὡς τοιοῦτος δὲ προτάθη καὶ
“ἀγέμετο παραδεκτὸς παρὰ τῶν βουλῶν ὁ πρίγ-
“κηψ Λουιτπόλδος, ὅστις ἐκ πατρὸς τοῦ βασι-
“λέως. Μόλις δὲ ἐπεκυρώθη ἡ ἐκλογὴ καὶ ἐπῆλ-
“θεν ὁ τραγικὸς τοῦ δυστυχῆ ἡμερόντος θάνατος
“ἐν τοῖς ὅδοις τῆς λίμνης Στάρμερβερ. Φυσικὸς
“διάδοχος τοῦ βασιλέως ἐπὶ τοῦ θρόνου ἦτο ὁ
“μικρότερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Ὁθων, ὅστις καὶ ὑπὸ
“τὸν τίτλον Ὁθωνος τοῦ Α’. ἀνηγορεύθη βασιλεὺς.
“Ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐπασχέ
“τὰς φρένας· διὸ καὶ ἡ ἀντιβασιλεία διετηρήθη,
“καὶ ὁ Λουιτπόλδος ὀριστικῶς ἔμεινε ὁ τῆς ἀνω-
“τάτης ἀρχῆς διαχειριστῆς. Ὁ πρίγκηψ Λουιτπόλ-
“δος εἶναι ὁ τρίτοτοκος υἱὸς τοῦ φιλομούσου τῆς
“Βαυαρίας βασιλέως Λουδοβίκου Α’. καὶ ἀδελφὸς
“ρανή.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΛΟΥΙΤΠΟΛΔΟΣ ἀντιβασιλεὺς τῆς Βαυαρίας.

Ἐνίστα βαρκοῦσες τῆς ἐργασίας ταύτης ἐποί-
“ουν ἐν ἐμαυτῇ πικρὰς σκέψεις ἀναπαυστῶν τὸν
“θῆον μου. Ἄχ, οὐχί· δὲν εἶναι ὁ θάνατος, ὅστις
“διασχίζων τοὺς θεομοῦς τοῦ ἔρωτος ἐγγράττει
“εἰς τὴν καρδίαν αἰμάσσουσαν πληγῆν!... Κα-
“τακαταθίνετες ἔρκοι, εὐτυχία φουγοῦσα ἀνεπι-
“στρεπταί, πόθοι ἀνευ ἐλπίδος, ἰδοῦ ὁ θάνατος
“τῆς καρδίας!... Θέλω, ἀφοῦ ἔργασα πλέον
“τὴν διήγησιν ταύτην, θέλω νὰ προβῶ ἔτι, νὰ
“εἶπω πᾶν ὅτι γνωρίζω διὰ τοὺς δύο τούτους
“ἔραστας· καὶ νὰ πείρω οὕτω τὰς σελίδας ἐν
“αἷς προσωπολόγησα ἀρκεῖντως. Καὶ ἂν δὲν
“ἀπῆξιον νὰ προδώσω τὸ μυστήριον τῶν περι-
“παλῶν ἀρετῶν τῶν, θ’ ἄφρονον νὰ ἐμυλοῦσιν
“αὐτὰς αὐταὶ αἱ ἐπιστολαί, ἃς κατέχω· διότι
“ποία ποτὲ γραφῆς δύναται νὰ συνενώσῃ τὸ θέλ-
“γηρον τῶν γραμμῶν τούτων, ἔπρω τῆς φρεσῆτος
“καὶ χάρις, ἡ πρωτοτυπία καὶ ζωηρότης τῆς νεό-
“τητος ἀποτυπῶνται ὑπὸ τὰς ὤρασιότας αὐτῶν
“μορφῆς, ὅπου ἡ ἔνθεος ἀγνότης καὶ ἀφοσιώσις
“τῆς ἡλικίας παρίσταν τὴν οὐκιστοσύνην ἀντί-
“θεσιν πρὸς τὸν ταχὺν καὶ πικρὸν χωρισμόν!
“Ἀλλὰ δὲν δύναμαι· προτιμῶ νὰ ἐξασθενήσω τὸ
“βέληγερρον ἢ νὰ τὸ μείνω.

(Ἐπειτα συνέχεια.)

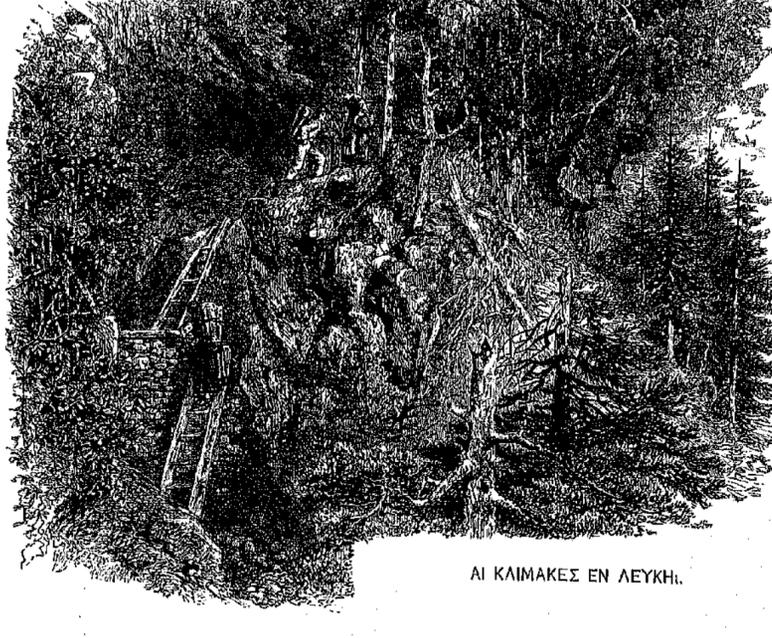
Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΛΟΥΙΤΠΟΛΔΟΣ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ.

Ἐνίστα βαρκοῦσες τῆς ἐργασίας ταύτης ἐποί-
“ουν ἐν ἐμαυτῇ πικρὰς σκέψεις ἀναπαυστῶν τὸν
“θῆον μου. Ἄχ, οὐχί· δὲν εἶναι ὁ θάνατος, ὅστις
“διασχίζων τοὺς θεομοῦς τοῦ ἔρωτος ἐγγράττει
“εἰς τὴν καρδίαν αἰμάσσουσαν πληγῆν!... Κα-
“τακαταθίνετες ἔρκοι, εὐτυχία φουγοῦσα ἀνεπι-
“στρεπταί, πόθοι ἀνευ ἐλπίδος, ἰδοῦ ὁ θάνατος
“τῆς καρδίας!... Θέλω, ἀφοῦ ἔργασα πλέον
“τὴν διήγησιν ταύτην, θέλω νὰ προβῶ ἔτι, νὰ
“εἶπω πᾶν ὅτι γνωρίζω διὰ τοὺς δύο τούτους
“ἔραστας· καὶ νὰ πείρω οὕτω τὰς σελίδας ἐν
“αἷς προσωπολόγησα ἀρκεῖντως. Καὶ ἂν δὲν
“ἀπῆξιον νὰ προδώσω τὸ μυστήριον τῶν περι-
“παλῶν ἀρετῶν τῶν, θ’ ἄφρονον νὰ ἐμυλοῦσιν
“αὐτὰς αὐταὶ αἱ ἐπιστολαί, ἃς κατέχω· διότι
“ποία ποτὲ γραφῆς δύναται νὰ συνενώσῃ τὸ θέλ-
“γηρον τῶν γραμμῶν τούτων, ἔπρω τῆς φρεσῆτος
“καὶ χάρις, ἡ πρωτοτυπία καὶ ζωηρότης τῆς νεό-
“τητος ἀποτυπῶνται ὑπὸ τὰς ὤρασιότας αὐτῶν
“μορφῆς, ὅπου ἡ ἔνθεος ἀγνότης καὶ ἀφοσιώσις
“τῆς ἡλικίας παρίσταν τὴν οὐκιστοσύνην ἀντί-
“θεσιν πρὸς τὸν ταχὺν καὶ πικρὸν χωρισμόν!
“Ἀλλὰ δὲν δύναμαι· προτιμῶ νὰ ἐξασθενήσω τὸ
“βέληγερρον ἢ νὰ τὸ μείνω.

τοῦ ἀειμνήστου Ὁθωνος, βασιλέως τῆς Ἑλλάδος,
γεννηθεὶς τῇ 21 Μαρτίου 1821 ἐν Βορτσδούρρη.
Οἱ δύο πρεσβύτεροι αὐτοῦ ἀδελφοὶ ἔφερον
βασιλικὸν στέμμα, καὶ ὁ μὲν Μαξιμιλιανὸς
τὸ στέμμα τῆς Βαυαρίας, ὁ δὲ Ὁθων τὸ τῆς
Ἑλλάδος. Ὁ πρίγκηψ Λουιτπόλδος ἐκλυρο-
νόμησας παρὰ τοῦ πατρὸς του τὴν πρὸς τὰς
ἐθῆρας κλίον καὶ καθ’ ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον
ἐδειχθῆ ἐνθερμὸς τῶν καλλιτεχνῶν προστάτης·
πολλὰκις ἐπισκέπτετο τὰ ἐργοστάσια τῶν ζω-
γράφων καὶ γλυπτῶν ἐν Μονάχῳ, πολλὰκις δὲ
καὶ τοὺς ἐκάλεε εἰς τὴν τράπεζάν του ἀρκατέ-
μενος νὰ συνδιαλέγηται μετ’ αὐτῶν. Μὰ τὴν
πολιτικὴν ἡγολόγη μόνον μετὰ τὴν νόσον τοῦ
ἀνεψιῦ του, ὅτε ἐλαβε καὶ τὴν προεδρείαν τῶν
ὑποσηρικῶν συμβουλίων. Εἶναι δὲ πρίγκηψ εἰς
ἄκρον μεροληψίας καὶ φρονημάτων φιλελευ-
θέρων, πρόθυμος νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐμμε-
ρίαν τῆς χώρας αὐτοῦ.

ΑΙ ΚΑΙΜΑΚΕΣ ΕΝ ΛΕΥΚΗΙ διόμῃ τῶν Ἄλπεων.

Οἱ ἄνθρωποι, ὅπου ἡδυ-
νήθησαν, ἐφρόντισαν καὶ
φροντίζουσι περὶ τῶν εὐ-
κολωτέρων μέσων τῆς
συγκοινωνίας· διὸ καὶ ἐλέ-
πομεν ὅτι ἄμα χωρὶον τι
ἢ κομπολις ἀποκτᾶ μι-
κρὰν τινα σημεσίαν, πρῶ-
τον μέλημα τῶν κατοικ-
κων εἶναι νὰ κατασκευ-
άσωσιν ὁδοὺς συγκοινω-
νοῦσας πρὸς ἄλλο χωρίον
ἢ ἄλλας πόλεις. Τούτο
ἀπῆται ἀνεκῶθεν ἢ ἀνάγκη
τοῦ ἀνθρώπου νὰ εὐρι-
σκηται ἐν σχῆμα πρὸς
τοὺς ὁμοίους του. Ἐπάρ-
χουσιν ὅμως θέσεις ἐν τῇ

ΑΙ ΚΑΙΜΑΚΕΣ ΕΝ ΛΕΥΚΗΙ.

Ἐπειδὴ ὁ Ἑσπερος, ἐπιτυχῶς διαύσας πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ, εἰσέρχεται ἤδη εἰς τὸ ἕκτον αὐτοῦ ἔτος, ἡ Διεύθυνσις αὐτοῦ ἀπεφάσισεν ὅπως συστήσῃ ἐφέτος Λαχεῖον πρὸς ὕψους τῶν κκ. συνδρομητῶν τοῦ Ἑσπερου, οἵτινες τοσοῦτον εὐμενῶς ὑπεδέχθησαν αὐτὸν καθ' ὅλον τὸ πενταετές τοῦτο διάστημα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμματίων τοῦ Λαχείου, τὰ ὅποια θέλουσι διανεμηθῆ ἰσὺς κκ. συνδρομηταῖς ἀνά ἕν ἑκάστῳ, δὲν δύναται νὰ ὀρισθῆ ἀπὸ τοῦδε ἀκριβῶς, διότι θέλουσι συμπεριληθῆ εἰς τούτον καὶ οἱ νέοι συνδρομηταὶ τοῦ ἔκτου ἔτους· οἱ κληρωθῆσόμενοι ὁμοῦ ἀριθμοὶ ἔσονται δέκα ἕν ὅλῳ, καὶ θέλουσι κερδίσει·

- 1) Πολυτελὲς Λεύκιμα σχήματος μεγάλου φύλλου, χρυσοδεδεμένον περιέχον 12 μεγάλας εἰκόνας γυναικείων καλλονῶν, μετὰ σπανίας τέχνης ἐπεξεργασμένας ἐν φωτοτυπίᾳ.
- 2) Ἐτερον Λεύκιμα ἐπίσης χρυσοδεδεμένον, περιέχον ἐν χαλκογραφίᾳ 24 θέας τῶν γραφικωτέρων μερῶν τῆς Εὐρώπης ἐπίσης ἀρίστης κατασκευῆς.
- 3) Ὅλην τὴν σειρὰν τοῦ Ἑσπερου, ἴτοι τοὺς τόμους Α'. Β'. Γ'. Δ'. καὶ Ε'. χρυσοδεδεμένους διὰ τοῦ γνωστοῦ περικαλύμματος αὐτῶν.
- 4) Θήκην χρυσοδέτον, περιέχουσαν ἕξ εἰκόνας ἀνθοδεσμῶν ἕξ ἀνθέων φυσικοῦ μεγέθους, διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων κεχρωματισμένων, καὶ τοῦτο τόσον πιστῶς, ὥστε δύναται αὐταὶ νὰ χρησιμεύσωσι καὶ ὡς ὑποδείγματα ζωγραφικῆς.
- 5) 6) 7) Ἀνά ἕνα τόμον τοῦ Ἑσπερου ἐπίσης χρυσοδεδεμένον. Τὸ ἔτος αὐτοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ κερδίζοντος.
- 8) Λεύκιμα Βοτανικῆς, πολυτελὲς καὶ κομψότατον, διὰ συλλογὴν ἑηρῶν ἀνθέων χρήσιμον. Ἐκαστος πίναξ αὐτοῦ περιέχει τὰ ἰχνογραφήματα ἕξ ἢ ἑπτὰ ἀνθέων φυσικοῦ μεγέθους, μετὰ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν λατινιστῶν καὶ γερμανιστῶν. Μέθοδος διδακτικωτάτη διὰ τοὺς κατατινομένους εἰς συλλογὰς ἀνθέων.
- 9) Περιήγησιν τῆς Ἑλλάδος, βιβλίον κομψῶς δεδεμένον καὶ μετὰ εἰκόνων. Καὶ
- 10) Ὅλην τὴν σειρὰν τῶν περικαλύμματος τοῦ Ἑσπερου ἀπὸ τοῦ Α'.—Ε'. τόμου.

Τὸ Λαχεῖον τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἡ κλήρωσις θέλει γίνεαι ἐνὶ ἑνὶ ἡμέρῳ ἐπιτροπῆς ἐν Λειψίᾳ τῇ 1/13 Αὐγούστου 1886, συμμετέχουσιν αὐτοδικαίως οἱ μέχρι 15/27 Ἰουλίου 1886 καταβαλόντες τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν, τὰ δὲ γραμμάτια τοῦ Λαχείου, κατὰ τὸ κάτωθι σχέδιον, θέλουσιν ἀποσταλῆ αὐτοῖς ἀσφαλῶς πρὸ τῆς ἐκκυβέσεως.

Διὸ παρακαλοῦνται οἱ κατὰ τόπους κκ. ἀνταποκριταὶ τοῦ Ἑσπερου νὰ ἐμμάσσωσιν ἐμπροσθέντως τὰς καταβληθείσας αὐτοῖς συνδρομὰς, ὅπως μὴ προκύψωσι βραδύτητες καὶ γεννηθῶσι παράπονα, καθότι ἡ Διεύθυνσις, ἂν δὲν λάβῃ ἐν Λειψίᾳ τὸ τίμημα τῶν συνδρομῶν, εἰς οὐδένα ἀνεξαιρέτως θέλει ἀποστείλει γραμμάτιον.

Ὁ ὄρος τῆς καταβολῆς τῆς συνδρομῆς ἐτέθη, διότι πλείστοι μὲν τῶν κκ. συνδρομητῶν, συμμεμορφούμενοι πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἑσπερου, ἔχουσι τὴν εὐγενῆ προθυμίαν νὰ καταβάλλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἡμῶν τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔτους· ὑπάρχουσιν ὁμοῦ καὶ συνδρομηταὶ τινες ὑπὲρ τὸ δέον βραδύνοντες, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μετέχωσιν οὗτοι τῶν αὐτῶν ὠφελημάτων μετὰ τῶν ἄλλων, τῶν διευκολυνόντων τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Διευθύνσεως.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ

ΕΚΚΥΒΕΤΘΗΣΟΜΕΝΟΝ Τῆς 1/13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1886 ΕΝΣΤΙΟΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.

Ὅροι τοῦ Λαχείου·

Συμμετέχουσιν αὐτοῦ πάντες οἱ Κύριοι συνδρομηταί, οἱ μέχρι τῆς 15/27 Ἰουλίου τρέχ. ἔτους καταβαλόντες τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ἑσπερου δὲν θεωρεῖ γενομένην τὴν καταβολὴν τῆς συνδρομῆς, εἰμὴ ἀφ' οὗ ἐμβασθῇ αὐτῇ ἐν Λειψίᾳ.

Τὰ γραμμάτια θέλουσιν ἀποσταλῆ δωρεὰν ἅμα τῇ λήψει τοῦ τιμήματος τῆς ἐτησίας συνδρομῆς.

Οἱ δέκα κληρωθῆσόμενοι ἀριθμοὶ κερδίσουσι κατὰ τὴν ἑξῆς τάξιν·

- Α'. α'. Τὴν σειρὰν τῶν τόμων Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ε'. τοῦ Ἑσπερου χρυσοδέτων.
- β'. Λεύκιμα τῶν καλλονῶν ἐν φωτοτυπικαῖς εἰκόσιν.
- γ'. Λεύκιμα τῶν ἰσχυρῶν τοποθεσιῶν ἐν χαλκογραφίᾳ.
- δ'. ε'. στ'. Ἀνά ἕνα τόμον τοῦ Ἑσπερου κατ' ἐκλογὴν.
- ζ'. Θήκην μετὰ 6 εἰκόνων ἀνθέων ποικιλοχρῶν.
- η'. Λεύκιμα Βοτανικῆς.
- θ'. Περιήγησιν τῆς Ἑλλάδος.
- ι'. Τὰ περικαλύμματα τοῦ Ἑσπερου τῶν ἐτῶν Α'.—Ε'.

Ἀπαντὰ τὰ κέρδη θέλουσιν ἀποσταλῆ ἐλευθέρῳ ταχυδρομικῶν τελῶν, οἱ δὲ κερδίσαντες ἀριθμοὶ θέλουσι δημοσιεῖσθαι διὰ τοῦ Ἑσπερου.

Ἐν Λειψίᾳ 15/27 Ἀπριλίου 1886.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.